

Apocalipsa - Comentarii W. McDonald

A. Titlul și salutul (1:1-8)

Primul verset anunță tema cărții, respectiv lucrurile care trebuie să se întâmple în curând. Cartea Apocalipsei este în principal o derulare a viitorului. Această descoperire a evenimentelor viitoare i-a fost dată de Dumnezeu lui Isus Cristos. La rândul Lui, Domnul Isus a încredințat-o îngerului Său iar îngerul a făcut-o cunoscut robului Său Ioan. Scopul urmărit de Ioan în redactarea Cărții a fost de a împărtăși informațiile acestea cu robii Domnului, adică cu toți credincioșii adevărați. Făcând așa, Ioan a mărturisit despre cuvântul profetic pe care Dumnezeu i l-a vestit și mărturia pe care a depus-o Isus Cristos. Pe scurt, Ioan a mărturisit despre toate lucrurile pe care le-a văzut în vedeniile sale cerești.

E limpede că Dumnezeu a rânduit ca această Carte să fie citită în biserică, deoarece a făgăduit o binecuvântare specială celui care citește cu voce tare această carte și tuturor celor din adunare care ascultă această carte și o pun la inimă.

Timpul împlinirii profețiilor era aproape.

Ioan adresează cartea celor șapte biserici situat în provincia romană Asia. Această provincie se afla în Asia Mică, pe teritoriul actual al Turciei. Mai întâi, Ioan le dorește acestor biserici har... și pace.

Harul înseamnă favoarea nemeritată a lui Dumnezeu și tăria de care avem nevoie în viața de credință cotidiană.

Pacea este calmul ce rezultă din acest har, care îl învrednicește pe credincios să înfrunte prigoane, dureri și chiar moartea. Se spune că harul și pacea provin de la Sfânta Treime. Ele vin de la Isus Cristos, martorul credincios, Cel întâi-născut din morți, Stăpânitorul regilor pământului. E limpede că aici este descris Dumnezeu Fiul.

El este martorul vrednic de încredere.

Ca întâi-născut din morți, El este Primul care a înviat din morți, Cel care nu va mai muri și Cel care deține locul de onoare și pre-eminență între toți cei ce sunt înviați din morți ca să se bucure de viața veșnică. El mai este și Stăpânitorul peste toți regii pământului. După acest salut inițial, Ioan așterne în scris omagiul de laudă pe care îl aduce Domnului Isus.

Mai întâi, îl numește pe Mântuitorul Cel care ne-a iubit (ne iubește, în textul marginal), și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său. Observați timpurile gramaticale utilizate: ne iubește - timpul prezent, acțiune continuă; ne-a spălat - timpul trecut, lucrare încheiată. Observați și topica: El ne iubește și, într-adevăr, ne-a iubit cu mult înainte de a ne fi spălat (aici varianta din textul marginal este prima din numeroasele variante pe care le redă ediția NKJV în cazul Apocalipsei, unde atât manuscrisele cele mai vechi (NU) cât și manuscrisul majoritar (M) sunt în acord, opunându-se variantei TR, KJV și NKJV. Motivația constă în faptul că Erasmus, care a publicat primul Nou Testament în limba greacă (în 1516), a avut doar un singur exemplar din Apocalipsa, care nu era prea exact. De aici și numeroasele mici variațiuni care au rezultat în notele de subsol sau textele marginale. Din fericire, celelalte cărți ale Noului Testament au fost reprezentate prin manuscrise aflate în mare măsură în acord cu marea masă de manuscrise ce încă nu au fost descoperite. În acest comentariu puținele schimbări majore care s-au operat au fost semnalate ca atare. Combinația dintre NU și M va fi, credem noi, varianta originală. Acolo unde se constată diferențe între NU și M, este de preferat textul majoritar M). Apoi observați și prețul plătit de El: sângele Său. Dacă ne facem sinceri o auto-evaluare, vom fi obligați să mărturisim că prețul a fost prea mare. Căci nu merităm să fim spălați cu un preț atât de exorbitant.

Dragostea Sa nu s-a mărginit la spălarea noastră, deși putea foarte bine s-o facă. El ne-a făcut o împărăție (textul marginal din NKJV) și preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl. Iar ca preoți sfinți, noi aducem jertfe spirituale lui Dumnezeu: persoana noastră, avutul nostru, lauda noastră și slujirea noastră. Ca preoți regali, noi vestim excelențele Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Dacă vom medita la această minunată dragoste, vom ajunge îndată la concluzia că El este vrednic de toată slava, onoarea, închinarea și lauda pe care I le putem aduce din plin. Și El este vrednic să aibă toată puterea (stăpânirea) asupra vieții noastre, asupra bisericii, lumii și întregului univers. Amin.

Acest binecuvântat vine din nou pe pământ în care de nori. Venirea Lui nu va fi nici locală, nici invizibilă, pentru că orice ochi îl va vedea (Matei 24:29,30). Oamenii care s-au făcut vinovați de răstignirea Sa vor rămâne înmărmuriți. De fapt, toate semințiile pământului vor fi cuprinse de jale din pricina faptului că El vine să-și judece vrăjmașii și să-și întemeieze împărăția. Credincioșii nu sunt cuprinși de jale la venirea Sa, ci spun: „Amin. Vino, Doamne Isuse!”

Acum intervine o schimbare de vorbitor. Domnul Isus Se prezintă pe Sine ca fiind Alfa și Omega (prima și ultima literă din alfabetul grec), începutul și Sfârșitul (textele critic și majoritar omit: „începutul și Sfârșitul”). El străbate timpul și eternitatea, epuizând vocabularul superlativelor. El este izvorul și țelul creației. El este Cel care a început și va sfârși programul divin în lume. El este și a fost și va veni, etern în ființa Sa iar ca putere: Cel Atotputernic.

Vorbitorul este din nou Ioan, care se prezintă drept fratele și părtaș al tuturor credincioșilor la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Isus Cristos. El leagă aici necazul, cu perseverența (răbdarea) și cu împărăția. Tot așa le-a legat și Pavel la Fapte 14:22 când i-a îndemnat pe sfinți să „rămână în credință,... spunând «Prin multe necazuri trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu.»”

Ioan era acum în închisoare pe insula Patmos din Marea Egee, din pricina loialității sale față de cuvântul lui Dumnezeu și față de mărturia lui Isus Cristos. Dar temnița a devenit anticamera cerului, în care el a primit vedeniile privitoare la slavă și judecată.

Ioan era în Duhul, adică umbla într-o părtășie neumbrită cu El, fiind astfel în postura de a putea primi comunicații divine. Asta ne amintește că pentru ca cineva să audă, trebuie să fie aproape. „Secretul Domnului este cu cei care se tem de El” (Psalmul 25:14). Faptul s-a petrecut în ziua Domnului, adică în prima zi a săptămânii, ziua în care a avut loc învierea lui Cristos, ziua în care S-a arătat după aceea de două ori ucenicilor Săi și ziua în care a coborât Duhul, la Rusalii. Ucenicii s-au adunat să frângă pâinea în Ziua Domnului iar Pavel i-a îndrumat pe corinteni să facă o colecție în prima zi a săptămânii. Unii cred că Ioan se referă la timpul judecății despre care scrie în această carte, dar sintagma este foarte diferită în original („Ziua Domnului” este he hemera tou Kuriou în greacă; „Ziua Domnului” (textual: „domnească”) este „he Kuriake hemera” (de unde și termenul anglo-saxon „kirk, church”).

Deodată Ioan a auzit în spatele lui cu claritatea, volumul și tonul unei trâmbițe.

Era Isus, care l-a îndrumat să scrie într-o carte ceea ce avea să vadă și s-o trimită celor șapte biserici. Întorcându-se să-L vadă pe Vorbitor, Ioan a văzut șapte sfeșnice de aur, fiecare având o bază, o tulpină verticală și lampa de deasupra, ce ardea cu untdelemn.

Persoana din mijlocul celor șapte sfeșnice a fost Unul ca Fiul Omului. Nu era nimic între El și sfeșnicele individuale, nici o agenție, nici o ierarhie, nici o organizație. Fiecare biserică era autonomă. Descriindu-L pe Domnul, McConkey spune:

„Duhul scotocește prin tărâmul naturii ca să găsească simbolurile care ar putea transmite cât de cât minților noastre încețoșate și mărginite gloria, splendoarea și maiestatea Acestuia Care vine, Care este Cristosul Revelației.”

Haina Lui exterioară era o mantie lungă de judecător.

Brâul de aur cu care era încins la piept simbolizează neprihănirea și credincioșia cu care judecă El (Isaia 11:5).

Capul și părul Lui erau albe ca lâna, întruchipând eternitatea Sa, ca Cel Bătrân de Zile (Daniel 7:9), precum și înțelepciunea și curăția judecăților Sale.

Ochii Lui, ca para focului ne sugerează cunoașterea perfectă, capacitatea infailibilă de a pătrunde în miezul lucrurilor și ființelor și o forță de a scruta, de a cerceta până în străfunduri, de care nu te poți ascunde.

Picioarele Domnului erau ca bronzul strălucitor, arzând într-un cuptor, întrucât bronzul este prezentat în Scriptură ca tip al judecății, aceste cuvinte vin în sprijinul părerii că aici se are în vedere, în principal, funcția judiciară a Domnului Isus.

Glasul Lui era ca vuietul valurilor mării sau ca o cădere de apă în munți, maiestuos și cutremurător.

El ținea în mâna Lui dreaptă șapte stele, indicând stăpânire, putere, control și onoare.

Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, cum este Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12). Aici se referă la verdictele de o mare acuitate și acuratețe pe care le emite El cu privire la ai Săi, așa cum reiese din scrisorile adresate celor șapte biserici.

Fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea Lui la amiază, relevând splendoarea uimitoare și gloria transcendentă a Dumnezeirii Sale.

Combinând toate aceste gânduri, îl vedem pe Cristos în toate perfecțiunile Sale, fiind suprem calificat să judece cele șapte biserici. Mai târziu în cuprinsul acestei cărți El îi va judeca pe dușmanii Lui, dar „judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1Petru 4:17). Observați însă că în fiecare caz judecata îmbracă altă formă. Bisericile sunt judecate cu scopul de a le curăți și răsplăti, pe când lumea este judecată pentru a fi pedepsită.

La vederea Judecătorului, Ioan s-a prosternut la picioarele Lui, ca mort, dar Domnul L-a reanimat, descoperindu-se pe Sine ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, acesta fiind un titlu al lui Iehova (Isaia 44:6;48:12).

Judecătorul este Cel Viu, care a fost mort dar acum este viu în vecii vecilor, ținând cheile Hadesului și ale Morții, având control asupra amândurora și putând în mod unic să învie din morți.

Hades reprezintă aici sufletul iar Moartea trupul. Când moare cineva, sufletul este în Hades, denumire prin care este descrisă starea de dezmembrare, de dezlipire de trup (în românește: „locuința morților”, n.tr.). Iar trupul se duce în mormânt. Pentru credincios starea dezmembrată este tot una cu aceea de aflare în prezența Domnului. La înviere, sufletul este reunit cu trupul glorificat și răpit (înălțat în văzduh), fiind dus în casa Tatălui.

Ioan trebuie să scrie lucrurile pe care le-a văzut (cap. 1);

lucrurile care sunt (cap. 2,3);

și lucrurile care vor fi după aceasta (cap. 4-22).

Aici ne este prezentată schița generală a cărții.

Domnul i-a explicat apoi lui Ioan sensul ascuns al celor șapte stele și șapte sfeșnice de aur.

Stelele au reprezentat îngerii sau solii celor șapte biserici, pe când sfeșnicele au reprezentat cele șapte biserici propriu-zise.

S-au oferit diverse explicații pentru îngerii. Unii afirmă că au fost ființe îngerești care au reprezentat bisericile, după cum îngerii reprezintă națiuni (Daniel 10:13,20,21). Alții spun că au fost episcopi (sau pastori) ai bisericilor (explicație ce nu are însă temei biblic). Alții afirmă că au fost soli umani care au preluat de la Ioan, din insula Patmos, scrisorile, expediindu-le bisericilor individuale. În greacă același termen (angelos) înseamnă și înger, și sol, dar în această carte figurează cu pregnanță primul înțeles. Deși scrisorile au fost adresate unor îngerii, conținutul lor privea, în mod sigur, pe toți cei din cadrul bisericilor.

Sfeșnicele au fost purtătoare de lumină - o emblemă adecvată a bisericilor locale, având menirea de a răspândi lumină de la Dumnezeu în mijlocul întunericului acestei lumi.

Domnul Se prezintă bisericii din Efes drept Cel care ține cele șapte stele în mâna Lui cea dreaptă și Cel care umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Majoritatea descrierilor pe care le face Domnul în aceste scrisori sunt similare cu ceea ce găsim în capitoul 1.

Biserica aceasta se remarcă prin faptele ei îmbelșugate, prin munca ei plină de ardoare și prin răbdarea cu care îndura. Nu tolera răul în mijlocul ei. Avea capacitatea de a discerne apostolii falși, purtându-se în consecință cu ei.

Pentru Numele lui Cristos a suferit încercări și strămtorări cu răbdare și n-a obosit. Dar tragedia Efesului a constat în faptul că și-a părăsit dragostea dintâi. Flacăra afecțiunii ei s-a stins. Entuziasmul viguros din primele zile s-a evaporat. Creștinii puteau privi îndărăt la zilele când

dragostea lor de mireasă pentru Cristos înflorea caldă, plină și liberă. Ei continuau să fie sănătoși în doctrină și activi în slujire, dar din toată închinarea și slujirea lor lipsea adevărata motivație.

Lor li se spune să-și aducă aminte de zilele bune de la începutul credinței lor, să se pocăiască de diminuarea dragostei lor dintâi și să repete slujirea lor devotată de care au dat dovadă la începutul vieții lor creștine. Altfel El va lua sfeșnicul de la Efes, adică adunarea își va înceta existența, mărturia ei stingându-se.

Un alt elogiu îi este adus acestei biserici pentru ura nutrită față de faptele Nicolaiților. Nu putem ști cu siguranță cine erau aceștia. Unii cred că au fost adepții liderului religios Nicolas. Alții scot în evidență semnificația numelui: „dregător asupra laicilor” și văd în aceasta o referire la apariția sistemului cleric.

Cei care au urechi de auzit cuvântul lui Dumnezeu sunt îndemnați să asculte ceea ce Duhul zice bisericilor.

Apoi i se oferă o promisiune celui care va birui. În general, un biruitor în Noul Testament este unul care crede că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 5:5), cu alte cuvinte, un credincios adevărat. Credința lui îl învrednicește să biruiască lumea cu toate ispitele și ademenirile ei. Poate că în fiecare din scrisori cuvântul are un gând suplimentar, legat de condiția proprie fiecărei biserici. Astfel un biruitor la Efes era cel care demonstra autenticitatea credinței sale, pocăindu-se după ce s-a depărtat de dragostea sa dintâi. Toți aceștia vor... mânca din pomul vieții, care este în mijlocul Raiului lui Dumnezeu. Asta nu presupune că ei sunt mântuiți prin faptul că biruie, ci că biruința lor demonstrează realitatea experienței convertirii lor. Singurul mod în care sunt mântuiți oamenii este prin credința în Cristos. Toți cei care sunt mântuiți vor mânca din pomul vieții, adică vor intra în viața veșnică, în toată plinătatea ei, în cer.

Efes este folosit adesea ca punct de reper al condiției bisericii la scurtă vreme după moartea apostolilor.

Smirna înseamnă mir sau amărăciune. Aici Cristos Se prezintă ca Cel dintâi și Cel de pe urmă, care a fost mort și a înviat. Descrierea va fi fost deosebit de mângâietoare pentru cei ce erau confrunțați cu pericolul morții, zi de zi.

Dând dovadă de o deosebită tandrețe, Domnul le spune sfinților Săi ce sufereau că știe în amănunt necazul lor. Judecând doar după aparențe, ei păreau a fi săraci, dar în ce privește lucrurile spirituale, ei erau bogați. După cum s-a exprimat Charles Stanley: „Era o deosebită onoare să fii în apropierea Lui sau ca Cel care nu avea unde să-și plece capul. Eu am învățat următorul lucru: Isus este în special părtășul slujitorilor Săi săraci.”

Sfinții din Smirna erau atacați cu înverșunare de iudei. Istoricii ne spun, de pildă, despre râvna cu care acești iudei au căutat să dea o mână de ajutor la martiriul lui Policarp. Ca iudei, ei se pretindeau a fi poporul ales al lui Dumnezeu, dar prin comportarea lor hulitoare demonstrau că erau o sinagogă a Satanei.

Creștinii nu trebuie să se teamă de nici unul din aceste lucruri pe care le vor suferi. Unii dintre ei vor fi aruncați în temniță și puși la încercare printr-un necaz de zece zile. Această perioadă de timp se poate referi fie la zece zile, fie la zece persecuții distincte sub domnia împăraților romani care l-au precedat pe Constantin; sau poate fi o referire la cei zece ani de persecuții din timpul domniei lui Dioclețian.

Credincioșii sunt îndemnați să fie credincioși până la moarte, adică mai bine să moară, decât să renunțe la credința lor în Cristos. Ei vor primi cununa vieții, o răsplată deosebită acordată martirilor.

Din nou ascultătorul atent este încurajat să asculte glasul Duhului. Celui care va birui i se promite scutirea de moartea a doua. Aici biruitorul este cel care dovedește realitatea credinței sale prin faptul că preferă să meargă în cer cu conștiința curată, decât să rămână pe acest pământ, cu o conștiință rea. El nu va fi afectat de moartea a doua, adică pierzarea de care vor avea parte toți necredincioșii (20:6,14).

Pergam (sau Pergamum) înseamnă turn înalt sau căsătorit de-a binelea. Această scrisoare îl prezintă pe Domnul ca Cel care are sabia ascuțită cu două tăișuri - Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 4:12), cu care îi va judeca El pe răufăcătorii din adunare (vezi versetul 16).

Pergam era sediul asiatic al cultului închinării la împărat, de unde și denumirea de tron al Satanei. În pofida păgânismului în mijlocul căruia trăia, biserica a rămas loială lui Cristos, chiar dacă unul din membrii săi, Antipa, a murit moarte de martir din pricina mărturiei sale cu privire la Domnul Isus. Este primul din Asia despre care se știe că a murit pentru că a refuzat să se închine împăratului.

Dar Domnul este nevoit să mustre biserica aceasta pentru că a permis unor oameni cu învățături străine să rămână în rândurile ei. Aceștia erau cei care susțineau doctrina lui Balaam și a Nicolaiților. Doctrina lui Balaam aproba consumul lucrurilor închinare idolilor și imoralitatea sexuală. De asemenea se referă la practica de a predica pentru câștig bănesc, ca angajat (Numeri 22-25;31).

Doctrina Nicolaiților nu este precizată. Mulți învățați ai Bibliei consideră că aceștia erau libertinii, conform cărora cei aflați sub har ar fi fost liberi să practice idolatria și păcatele sexuale. Dr. C. I. Scofield leagă însă această doctrină de apariția sistemului cleric:

„Este doctrina care susține că Dumnezeu ar fi instituit un ordin special al „clerului” sau al preoților, distinct de cel al „laicilor” sau „mirenilor”. Termenul este format din două cuvinte grecești, niko, cuceritor sau biruitor, și laos, popor. Noul Testament nu cunoaște însă nimic despre așa numitul „cleric”, și încă și mai puțin despre preot, afară doar de faptul că toți fiii lui Dumnezeu din cadrul actualei dispensații sunt: „o preoție sfântă”. În biserica apostolică existau următoarele funcții: bătrânii (sau episcopii; „presbiterii”) și diaconii; iar darurile erau: apostolii, prorocii, evangheliștii, pastorii și învățătorii (Efeseni 4:11). Aceștia s-ar fi putut sau nu să fie bătrânii sau diaconii. Dar către sfârșitul perioadei apostolice a ieșit o dispoziție prin care li se aroga doar bătrânilor autoritatea de a administra rânduielile și, în general, de a se constitui într-o clasă situată între Dumnezeu și popor; ei erau Nicolaiții. Veți observa că ceea ce erau „fapte” la Efes sau către sfârșitul perioadei apostolice, devenise cu două sute de ani mai târziu „o doctrină” la Pergam sau în perioada lui Constantin.”

Credincioșii adevărați sunt chemați să se pocăiască. Dacă se vor pocăi, e de presupus că îi vor exclude pe învățătorii răi din mijlocul lor. Altminteri, Domnul însuși va lupta împotriva acestor oameni răi.

Sfinții ascultători trebuie să asculte ce le spune Duhul bisericilor. Celui care va birui i se va da mana ascunsă și o piatră albă. Biruitorul de la Pergam ar putea fi copilul lui Dumnezeu care refuză să tolereze învățătura rea din cadrul bisericii locale. Dar ce sunt: mana ascunsă și piatra albă?

Mana este un tip care îl reprezintă chiar pe Cristos, vorbindu-ne de hrana cerească, în contrast cu alimentele oferite idolilor (versetul 14).

Mana ascunsă ar putea fi „o scumpă și tainică părtășie cu El însuși, trăită în slava Celui care a suferit aici pe pământ.” Piatra albă a fost explicată în mai multe moduri. A fost considerată un semn de achitare la procese. A fost de asemenea un simbol al victoriei la întrecerile sportive. A fost o expresie de bun venit dată de gazdă unui oaspete. Din context rezulta clar că a fost o răsplată dată de Domnul celui care a biruit, exprimând aprobarea de către El a acelei persoane. Alford spune că numele nou indică acceptarea de către Dumnezeu și un titlu de glorie.

Din punct de vedere istoric, această biserică reprezintă probabil timpul imediat următor vremii lui Constantin, când între biserică și stat a interveni un „mariaj”. Mii de oameni au devenit creștini doar cu numele iar biserica a tolerat practici păgâne în mijlocul ei.

Numele Tiatira înseamnă jertfă perpetuă sau ofrandă continuă. În această scrisoare Fiul lui Dumnezeu este văzut ca având ochii ca para focului iar picioarele ca bronzul strălucitor. Ochii ne sugerează privirea pătrunzătoare iar picioarele de bronz anunță amenințarea judecății.

Biserica se remarcă în mai multe privințe. Nu-i lipseau faptele bune, dragostea, slujirea, credința și îndurarea cu răbdare. În realitate, faptele ei creșteau la număr, nefiind în declin.

Dar o doctrină necurată fusese tolerată în sânul adunării, consecința fiind faptul că imoralitatea și idolatria au ajuns să fie practicate în mijlocul ei. Biserica permisesse unei prorocite auto-proclamate, pe nume Izabela (textul majoritar: „soția (sau femeia) ta Izabela”) să-i conducă pe slujitorii lui Dumnezeu la păcat. După cum Izabela din Vechiul Testament stricase poporul lui Dumnezeu prin desfrâu și idolatrie, tot așa această femeie propovăduia că este permis creștinilor să se angajeze în aceste practici, fără ca prin aceasta ei să păcătuiască. Poate că îi încuraja pe credincioși să-ntre în breslele din Tiatira, chiar dacă prin asta ei trebuiau să dea cinste zeului sau zeiței acestei bresle, participând la festivitățile în cadrul cărora se aduceau alimente jertfite idolilor. Negreșit ea își justifica acest act de compromis cu lumea pe temeiul faptului că asta ar fi adus propășire cauzei bisericii.

Pentru că ea a refuzat să se pocăiască, Domnul avea s-o arunce bolnavă la pat, dându-i un mare necaz, în locul poftelor ei. Iar cei care comiteau adulter cu ea aveau să fie aruncați într-un pat de mare necaz și moarte, dacă nu se lepădau de ea și nu se desprindeau din faptele ei. Atunci toate bisericile vor ști că Domnul veghează și că răsplătește după faptele omului. Exista probabil o profetesă în came și oase la Tiatira pe nume Izabela. Dar cercetătorii Bibliei mai văd aici o referire la apariția unui sistem bisericesc fals, în care predomină adorația icoanelor, vânzarea de indulgențe și absolvirea dată de preoți pentru păcate cum ar fi desfrăul.

Mai era însă o rămășiță credincioasă la Tiatira (tuturor celorlalți din Tiatira care nu aveți învățătura aceasta) și care nu fuseseră inițiați în doctrinele și ritualurile secrete ale Izabelei, cunoscute îndeobște sub denumirea de „adâncimile Satanei”. Nici o altă sarcină de responsabilitate nu a fost așezată pe umerii lor, decât să se țină cu tărie de adevăr, până la Venirea lui Cristos.

Cel care va birui la Tiatira este credinciosul adevărat care continuă să facă cu statornicie faptele prin care demonstrează că este cu adevărat creștin. Răsplata lui va fi domnia împreună cu Cristos în timpul Mileniului. El va primi autoritate asupra națiunilor și le va păstori cu un toiag de fier. Orice păcat și orice răzvrătire vor fi pedepsite sever și imediat. Domnul a promis că-i va da biruitorului steaua de dimineată. Domnul Isus este Steaua luminoasă de dimineată (22:16). După cum steaua de dimineată se ivește pe ceruri înainte de răsăritul soarelui, tot așa și Cristos Se va arăta ca Steaua de dimineată pentru a-Și răpi biserica la cer înainte de a se arăta Soarele Neprihănirii ca să domnească pe pământ (1Tesalonicieni 4:13-18; Maleahi 4:2). Astfel biruitorului i se promite că va avea parte de Răpire. El nu câștigă acest lucru prin faptele sale, ci prin fapte demonstrează realitatea credinței sale. Pentru că este cu adevărat convertit, va primi steaua de dimineată.

În aceasta și în cele trei scrisori care urmează formula „Cine are urechi să audă...” apare după enunțarea promisiunii, iar nu înaintea ei, ceea ce ar putea însemna că de acum încolo numai cei care biruiesc au, probabil, urechi ca să audă ce le spune Duhul bisericilor.

Sardes înseamnă cei care scapă sau renovare. Domnul Se descopere pe Sine drept Cel care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele. În puterea Duhului Sfânt deține El controlul asupra bisericilor și solilor lor. Sardes era o biserică marcată de o mărturie lipsită de viață. Avea reputația de adunare creștină, dar, în cea mai mare parte, nu făcea altceva decât să execute mecanic o rutină zilnică, neavând în interior o viață spirituală pulsantă și nestrălucind de prezența supranaturalului.

Domnul a chemat-o la o nouă râvnă și un nou efort de a întări puținul care îi mai rămăsese pentru El, întrucât și acesta dădea semne de stingere. Oamenii au inițiat adesea lucrări pentru Dumnezeu, fără să le fi și dus la bun sfârșit. Cristos i-a avertizat să se țină strâns de depozitul sacru de adevăr și să se pocăiască de starea în care se găseau: „pe moarte”. Dacă nu se trezeau, El avea să vină pe neașteptate la ei ca să-i judece.

Chiar și la Sardes mai era o rămășiță care nu și-a pierdut mărturia creștină. Acești credincioși care nu-și întinaseră hainele cu spiritul lumesc aveau să umble cu Cristos îmbrăcați în alb.

Ei erau biruatorii, ale căror fapte neprihănite îi scoteau în evidență ca credincioși adevărați. Hainele lor albe vorbesc despre neprihănirea din viața lor. Pentru că erau evident creștini, numele lor nu vor fi șterse din Cartea Vieții. Unii cred că în Cartea Vieții se află numele tuturor celor care au primit viață fizică. Conform acestei teorii, cei care demonstrează prin viața lor că s-au născut cu adevărat din nou nu vor fi șterși din această carte, pe când, toți ceilalți se deduce de aici că vor fi șterși.

Alții văd această carte ca pe un registru al tuturor celor care au viață spirituală. Lor li se promite că numele lor nu vor fi șterse, adică, faptul că nu-și vor pierde niciodată mântuirea. Conform acestei teorii, faptul că unele nume vor fi șterse nu necesită ca și celelalte să fie șterse.

Datorită învățăturii constante a Scripturii, de la un capăt la altul, conform căreia mântuirea este prin har, nu prin fapte, și datorită afirmațiilor clare conform cărora credinciosul adevărat este sigur pe veci de mântuirea sa (Ioan 3:16;5:24;10:27-29), versetul 5 nu poate să însemne că un copil al lui Dumnezeu ar putea să-și piardă vreodată mântuirea.

Domnul nostru adaugă promisiunea că va mărturisi numele biruatorilor înaintea Tatălui Său și a îngerilor din cer.

Din nou, oamenii sunt chemați să asculte acest avertisment solemn față de pericolul de a face o declarație religioasă de mărturisire, fără să fi fost însă născuți cu adevărat din nou.

Adunarea din Sardes este văzută adesea ca o întruchipare a perioadei imediat următoare Reformei, când biserica a devenit formală, ritualistică, lumească și politică. Bisericile protestante de stat din Europa și din coloniile americane s-au situat în fruntea acestui curent de îndepărtare de la linia normală a bisericii.

Filadelfia înseamnă iubirea de frați. Acestei biserici Domnul i se înfățișează drept Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel care are cheia lui David, Cel care deschide și nimeni nu va închide, Cel care închide și nimeni nu va deschide. Cu alte cuvinte, El are puterea administrativă și controlul necontestat:

Ușa deschisă pe care sinagoga iudaică și cultele păgâne nu au reușit s-o închidă este prilejul dăruit de Dumnezeu de a-L predica pe Cristos tuturor celor dispuși să asculte. Cheia lui David este o aluzie din Vechiul Testament la absoluta suveranitate a lui Dumnezeu de a deschide uși și de a închide guri. Vezi Isaia 22:22.

Adunarea din Filadelfia a primit numai cuvinte de laudă din partea Domnului. Sfinții fuseseră credincioși. Ei dăduseră dovadă de râvnă pentru fapte bune. În slăbiciunea lor omenească, ei s-au încrezut în Domnul. În consecință, ei au putut să păstreze adevărul, trăindu-l în chip practic în viața lor. Ei nu au tăgăduit Numele lui Cristos. Prin urmare, El le va pune înainte o ușă deschisă de prilejuri, pe care nimeni nu va putea s-o închidă.

Acei iudei auto-proclamați care li se împotriviseră atât de vehement vor fi smeriți în fața acestor credincioși simpli. Cei care s-au pretins a fi poporul ales al lui Dumnezeu, fiind în realitate o sinagogă a Satanei, aveau să fie obligați să recunoască că disprețuiții de creștini erau, de fapt, turma aleasă.

Pentru că filadelfienii au păstrat adevărul lui Dumnezeu, trăindu-l înaintea oamenilor. Domnul îi va păzi de ceasul încercării, care stă să se abată peste toți cei ce locuiesc pe pământ. Este promisiunea că vor fi scutiți de Marea Strămtorare descrisă în capitolele 6-19. Observați că ei vor fi păziți de ceasul încercării, adică de întreaga perioadă. De asemenea, ei vor fi păziți afară din această perioadă (ek în originalul grec), iar nu în mijlocul acestei perioade. (Deci nu vor fi lăsați să treacă prin ea, n.tr.)

„Cei care locuiesc pe pământ” este un termen tehnic, însemnând cei care își fac locuința pe pământ, „oameni ai lumii care-și au partea în viața de acum” (Psalmul 17:14b).

Venirea lui Cristos este așezată înaintea sfinților ca motivație pentru ca ei să îndure cu statornicie. Ei nu trebuie să lase pe nimeni să le răpească acea cunună a biruitorilor, când ea este atât de aproape de ei.

Biruitorul va fi făcut un stâlp în sanctuarul dinăuntru al lui Dumnezeu. Indiferent ce alte sensuri ar putea avea aceste cuvinte, un lucru e clar că e vorba de tărie, onoare și siguranță veșnică. Cel care va birui la această categorie nu va părăsi nicicând acest loc de siguranță și bucurie. Biruitorul va avea scrise pe el trei nume:

Numele... lui Dumnezeu...

Numele Noului Ierusalim care se coboară din cer de la Dumnezeu

Numele nou al Domnului Isus.

El va fi astfel identificat ca aparținând tuturor celor trei.

Cine are urechi să asculte mesajul dat de Duhul bisericilor.

Biserica din Filadelfia este considerată adesea un simbol al mării treziri evanghelice din veacul al optsprezecelea și începutul veacului al nouăsprezecelea, al recuperării adevărului cu privire la biserică și venirea lui Cristos și al unei mari campanii mondiale de misionarism. Deși creștinii s-au bucurat de un grad real de refacere în această perioadă, totuși Satan a făcut un efort concertat de a strecura în biserică aluatul legalismului, ritualismului și al raționalismului.

Numele Laodiceea înseamnă fie poporul guvernând, fie judecata poporului. Domnul Isus Se numește pe Sine Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul creației lui Dumnezeu. Ca Amin, El este întruchiparea credincioșiei și adevărului, Cel care garantează și împlinește făgăduințele lui Dumnezeu. El mai este și originatorul creației lui Dumnezeu, atât a celei materiale, cât și a celei spirituale.

Sintagma: „începutul creației lui Dumnezeu” nu înseamnă că El a fost prima Persoană creată, căci El niciodată nu a fost creat. Mai degrabă, înseamnă că El a început toată creația. Nu se spune că El ar fi avut vreun început, ci că El este începutul. El este originea creației lui Dumnezeu. Și El este preeminent deasupra întregii creații.

Biserica din Laodiceea nu era nici rece, nici fierbinte, ci căldică într-un mod bolnăvicios. Domnul ar fi preferat ca ea să fie extremă, fie în indiferență, fie în râvnă. Dar nici vorbă. Ea era destul de căldică pentru a-i înșela pe oameni, amăgindu-i să creadă că era o biserică a lui Dumnezeu și de un căldicel atât de dezgustător încât l-a produs greață Celui Atotputernic. Mai mult, biserica era caracterizată de mândrie, ignoranță, suficiență și complacere.

Oamenii au fost sfătuiți să cumpere de la Domnul aur curățit în foc. Asta ar putea însemna neprihănire divină, care nu se cumpără cu bani (Isaia 55:1), ci se primește în dar prin credința în Domnul Isus. Sau ar putea însemna credința autentică, care, atunci când este încercată în foc, are ca urmare laudă, onoare și glorie la descoperirea lui Isus Cristos (1Petru 1:7).

De asemenea oamenii au fost sfătuiți să cumpere haine albe adică neprihănirea de ordin practic pentru viața cotidiană. Ei trebuie să-și ungă ochii cu alifie, adică să dobândească o viziune spirituală prin luminarea pe care o produce Duhul Sfânt. Sfatul acesta a fost deosebit de adecvat, întrucât Laodiceea era cunoscută ca centru bancar, textil și medical - în special pentru alifia sa de ochi.

Dragostea Domnului pentru biserică se vede și din faptul că o mustră și o disciplinează. Dacă nu i-ar fi păsat, atunci n-ar fi făcut acest lucru. Însă cu o duioșie îndelungată, El cheamă această biserică nominală să fie plină de râvnă și să se pocăiască.

În versetele de încheiere, avem ceea ce Scofield a numit: „locul și atitudinea lui Cristos la sfârșitul epocii bisericii”. El este în afara bisericii declarate, bătând politicos la ușă și invitând persoane individuale (iar nu mase de oameni, ca pe vremuri) să părăsească biserica apostată, pentru a avea părtășie cu El. Trench comentează pe această temă:

„Fiecare om este stăpânul casei inimii lui, care este fortăreața sa. El este cel care trebuie să-i deschidă Domnului porțile. El are trista prerogativă și jalnicul privilegiu de a refuza să-l deschidă. Dar dacă va refuza, își va periclita cu orbire propria sa binecuvântare, devenind un mizerabil cuceritor.”

Biruiătorului i se promite că se va împărtăși din slava tronului lui Cristos și va domni cu El pe pământ în timpul Mileniului. Cei care îl urmează în umilirea Sa, în respingerea Sa și în suferința Sa îl vor urma și în slava Sa.

Apoi, pentru ultima oară, ascultătorul este sfătuit solemn să asculte de glasul Duhului.

Indiferent de interpretarea pe care o dăm cărții Apocalipsa, este un fapt de netăgăduit că biserica Laodiceea prezintă o imagine vie a epocii în care trăim. Traiul luxos și huzurul abundă pretutindeni, în timp ce sufletele mor din lipsa vestirii evangheliei. Creștinii poartă cununi, în loc de o cruce. Noi ne consumăm mai mult pentru sport, politică sau televiziune, decât pentru Cristos. Nu părem să fim conștienți de nevoi spirituale, nu tânjim după o adevărată trezire spirituală. Energiile noastre și tot ce avem mai de preț sunt consacrate lumii afacerilor, după care, ceea ce a mai rămas din cariera noastră irosită este închinat Mântuitorului. Ne străduim să satisfacem cerințele trupului nostru, care peste câțiva ani se va întoarce în țărână. Acumulăm lucruri, în loc să renunțăm la ele; ne strângem comori pe pământ, iar nu în cer. Atitudinea generală este: „Copiii lui Dumnezeu merită tot ce e mai bun, mai de calitate. Căci dacă nu am grijă eu însumi de mine, cine să aibă grijă de mine? Să ne avântăm în lume iar Domnului să-l dăm serile noastre libere.” Aceasta este starea noastră în ajunul venirii lui Cristos.

Glasul care-l invită pe Ioan în cer este glasul lui Cristos (versetele 10-20). Mulți cercetători ai Bibliei cred că pătrunderea lui Ioan în cer este o imagine simbolică a luării, în acest moment, a bisericii de pe pământ, ca să fie cu Domnul (1Tesaloniceni 4:13-18; 1Corinteni 15:51-53). Domnul Isus promite că-i va arăta lui Ioan lucrurile care trebuie să se întâmple după aceasta. Cuvintele acestea sunt similare cu ultima parte a versetului 1:19 și sprijină folosirea acelui verset pentru redarea schemei cărții.

Duhul Sfânt îl acaparează pe Ioan în mod special, permițându-i să vadă imediat pe Dumnezeu cel veșnic stând pe tronul Său, în maiestate și splendoare.

Unii, luându-se după majoritatea manuscriselor, omit cuvintele: „Și Cel care stătea pe el avea”, făcând astfel ca iaspis și sardiu să se refere la tron, mai degrabă decât la Domnul. Dar aceste pietre de mare preț ar putea de asemenea să-L descrie pe Domnul. În platoșa marelui preot iaspisul îl reprezenta pe Ruben, întâiul născut al lui Iacov, iar sardiul îl reprezenta pe Beniamin, ultimul său născut. Numele Ruben înseamnă „lată, un fiu” iar Beniamin înseamnă „fiul dreptei mele”. Walvoord vede cele două pietre drept incluzând în ele toate celelalte pietre, descriindu-i pe toți copiii lui Dumnezeu iar Persoana de pe tron drept Dumnezeu, în relație cu poporul Israel.

Curcubeul, în cazul acesta, după câte se pare, un arc de lumină verde ca o piatră de smarald, este angajamentul pe care Și l-a luat Dumnezeu că își va respecta legămintele, în pofida judecăților care vor veni.

Nu putem afirma cu certitudine cine sunt cei douăzeci și patru de bătrâni. Ei sunt interpretați fie ca ființe îngerești, fie ca răscumpărați din Vechiul Testament și din Noul Testament, fie ca sfinți exclusiv din Noul Testament. Faptul că poartă coroane și sunt întronați sugerează că sunt sfinți care au fost judecați și răsplătiți.

Este limpede că tronul de aici este unul de judecată, cu groaznice fulgere, glasuri și tunete.

Cele șapte făclii de foc reprezintă Duhul Sfânt în plinătatea și maiestatea Sa. Nu există decât un singur Duh al lui Dumnezeu, dar cifra șapte reprezintă perfecțiunea și competența.

Marea sticloasă ca de cristal ne spune că tronul este situat într-un loc ce nu este tulburat de agitațiile și perturbațiile acestei lumi sau de opoziția celor răi, care sunt ca o mare agitată.

La tron erau patru făpturi vii, pline de ochi în față și în spate - ceea ce denotă claritate, lățime și adâncime de viziune.

E greu să identificăm cele patru făpturi vii. Tot ce putem spune cu certitudine este că sunt ființe create, pentru că se închină lui Dumnezeu. Ele par a fi o combinație între heruvimii din Ezechiel 10 și serafimii din Isaia 6. Versetul 7 descrie heruvimii iar versetul 8 îi înfățișează pe serafimi. Aceste ființe îngerești sunt păzitori ai tronului lui Dumnezeu. Heruvimii par să fie asociați cu judecata arzătoare iar serafimii cu purificarea arzătoare.

Descrierea din versetul 7 este paralelă cu modul în care este prezentat Cristos în evanghelii:

Ieu - Matei - Rege;

vișel sau bou - Marcu - Slujitor;

om - Luca - Fiul Omului;

vultur - Ioan - Fiul lui Dumnezeu.

Făpturile vii cântă neîncetat despre sfințenia și eternitatea lui Dumnezeu. Majoritatea manuscriselor redau aici cuvântul sfânt de nouă ori, aceasta fiind o puternică trăsătură trinitariană.

Ori de câte ori făpturile vii se închină Celui de pe tron.... cei douăzeci și patru de bătrâni se prostern, se închină Dumnezeului Celui viu și își aruncă cununile înaintea tronului.

Închinarea lor este o recunoaștere a faptului că Domnul este vrednic de glorie și onoare și putere, pentru că El a creat toate lucrurile și prin voia Lui există.

Vedenia pregătește pentru noi ceea ce va urma. Dumnezeu este văzut ca Dregător Atotputernic al universului, stând pe tronul gloriei Sale, înconjurat de făpturi care I se închină, gata să trimită judecata asupra pământului.

Dumnezeu este văzut ținând în mână dreaptă o carte pecetluită cu șapte pecetei. Cartea (sulul) conține lista judecăților care trebuie să se abată asupra pământului, înainte de a-Și întemeia Domnul Isus împărăția.

Un înger puternic lansează un apel, ca cineva vrednic să deschidă cartea și să-i rupă peceteile, una câte una. Nimeni, nici din cer, nici de pe pământ, nici de sub pământ nu s-a găsit calificat să desfășoare sulul sau să-i citească. Nici un înger, nici un om, nici un demon nu are înțelepciunea și cunoștința de a executa judecata.

Ioan a plâns cu amar când s-a părut că nimeni nu fusese găsit vrednic. Să fi însemnat asta oare că relele comise pe pământ vor rămâne neîndreptate, că cei neprihăniți nu vor fi răzbunați niciodată, că cei răi vor rămâne ne-pedepsiți? Să fi însemnat oare că împărăția nu va veni deoarece necesara curățire a pământului urma să fie zădărnicită?

Unul din bătrâni l-a mângâiat pe Ioan cu vestea bună că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina (Creatorul și Progenitorul) lui David a fost calificat să deschidă cartea, să-i rupă peceteile și astfel să dezlege judecățile. Isus este calificat să fie Judecătorul, prin nemărginita Sa înțelepciune, prin decret divin (Ioan 5:22,27), prin calitățile Sale personale superlative și prin lucrarea Sa de la Calvar.

În Apocalipsa Domnul nostru este prezentat atât ca Miel, cât și ca Leu. Ca Miel al lui Dumnezeu, El este Cel jertfit, purtând și luând păcatele lumii. Ca Leu, El este Judecătorul, pedepsindu-i pe dușmanii Lui. La prima Sa venire, El a fost Mielul. La a doua Sa venire, El va fi Leul.

Când Ioan a privit, a văzut tronul înconjurat de patru făpturi vii și de bătrâni, în mijloc stătea un Miel care arăta ca și când ar fi fost de curând înjunghiat. Mielul avea șapte coarne (semnificând atotputernicia) și șapte ochi (atotștiința). Faptul că are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu ne amintește că Domnul Isus a fost înzestrat cu măsura deplină a Duhului Sfânt (Ioan 3:34b). Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul sugerează atotputernicia.

De îndată ce Mielul a luat cartea din mână lui Dumnezeu Tatăl, faptele vii și bătrânii s-au prosternut înaintea Mielului. Fiecare avea o harpă și potire de aur, reprezentând rugăciunile sfinților, probabil rugăciunile martirilor care strigau către Dumnezeu să le răzbune sângele (6:10). Deși aveau rugăciunile, nu se sugerează deloc că le-au prezentat lui Dumnezeu sau că au avut ceva de a face cu răspunsul la aceste rugăciuni.

În cântarea lor nouă, ei îl aclamau pe Miel, ca fiind vrednic să execute judecata, datorită lucrării de ispășire săvârșită de El pe cruce. Se pune întrebarea dacă se includ și pe ei înșiși între cei răscumparați („ne-ai răscumpărat pentru Dumnezeu”) sau dacă trebuie să acceptăm varianta din alte traduceri: „ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam” (atât textul critic, cât și majoritar conțin cuvintele „pe ei” și „ei”, care ar însemna că bătrânii nu cântă despre ei înșiși, ci despre alții. Aceasta ar putea sugera că ei sunt ființe îngerești)

Dar chiar mai mult decât răscumpărarea, Domnul i-a făcut pe credincioși regi (textul critic: „împărăție”) și preoți ca să I se închine Lui, ca să mărturisească pentru El și să domnească împreună cu El peste pământul din timpul Mileniului.

Corul s-a mărit, pe măsură ce o mulțime de îngeri s-au alăturat făpturilor vii și bătrânilor, un cor de milioane, poate miliarde, toți participând la cântare, într-o armonie desăvârșită.

Omagiul adus de ei este cel pe care îl vor intona credincioșii de-a lungul întregii veșnicii. „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească:

putere - asupra vieții mele, asupra bisericii, lumii și universului;

bogății - tot argintul meu și aurul meu;

înțelepciune - tot ce este mai de preț în facultățile mele mentale;

tărie - tăria mea fizică, pentru slujirea Sa;

slavă - întreaga mea viață, consacrată slăvirii Lui;

binecuvântare - toate puterile mele de a-L lăuda.”

Acum muzica devine o simfonie bogată în cântări melodioase și armonioase. Toate faptele care sunt în cer, pe pământ și sub pământ se alătură, aducând veșnică binecuvântare, cinste, slavă și stăpânire lui Dumnezeu Tatăl și Mielului.

Versetul acesta e o paralelă a textului de la Filipeni 2:10 și 11, care subliniază că orice genunchi se va pleca la numele lui Isus și orice limbă îl va mărturisi ca Domn. Nu se menționează un timp anume, dar evident asta va fi după ce mântuiții vor fi fost înviați la viață veșnică și după ce nemântuiții vor fi fost înviați la judecată veșnică. Credincioșii îl vor fi recunoscut deja pe Isus ca Domn; necredincioșii vor fi atunci obligați să-L onoreze. Omagiul universal adus Tatălui și Fiului sunt o realitate sigură, un fapt asupra căruia nu există nici o îndoială.

Și acum finalul! Pe când cele patru făpturi vii spun: „Amin”, bătrânii se aruncă jos și se închină Domnului întronat, care trăiește în veci de veci.

C. Deschiderea celor șase pecetei (cap. 6)

Când Mielul a rupt prima pecete, una din cele șapte făpturi vii a strigat cu glas tare: „Vino să vezi!” (textele critic și majoritar omit „și vezi”). Drept răspuns, un călăreț, probabil Anticrist, purtând un arc, a venit pe un cal alb... biruitor, hotărât să câștige. Asta ar putea reprezenta ceea ce s-a numit în vremea noastră „războiul rece”.

Arcul prezintă pericolul războiului, dar nu se amintește nimic despre vreo săgeată. Poate că aici ar fi vorba, voalat, despre un război al rachetelor, întrucât arcul este o armă cu acțiune îndepărtată. Acest călăreț nu provoacă în realitate un război, care are loc abia după ce este luată de pe pământ a doua pecete de pace.

A doua făptură vie l-a chemat pe al doilea călăreț să iasă în față. Acesta purta o sabie mare și călărea pe un cal de un roșu aprins.

Sabia se folosește la lupta corp-la-corp. Astfel a doua pecete presupune armate invadatoare, angajate în lupte corp-la-corp. Al doilea călăreț ia pacea de pe pământ.

Într-un gest de ascultare față de a treia făptură vie, un călăreț, ținând un cântar, a venit călare pe un cal negru. Acesta reprezintă foametea, care urmează adesea unui război. Un glas din mijlocul celor patru făpturi vii a anunțat că grâul și orzul se vindeau la prețuri prohibite.

Cântarul s-a folosit pentru a cântări grânele raționalizate, fiind astfel un simbol al foametei. Sintagma: „Să nu vatămi untdelemnul și vinul!” este dificilă. Unii spun că acestea au constituit hrana săracilor. Or, dacă erau alimente de bază, trebuiau protejate pentru a asigura supraviețuirea. Se pare însă că aici este vorba despre obiecte de lux ale bogaților. Căci istoria ne învață că până și în vremuri de foamete, bogații reușesc să-și asigure câteva obiecte de lux.

A patra făptură vie a venit călare pe un cal gălbui avându-i de călăreți pe Moartea și Hadesul.

Moartea este asociată cu trupul iar Hadesul cu duhul și sufletul. În urma războiului, foametei, ciumei și fiarelor sălbatice, o pătrime din locuitorii pământului sunt nimiciți. Poate am fi înclinați să credem că ciuma nu mai este un pericol, datorită rezolvării ei prin antibioticele din vremea noastră și medicamentele miraculoase. Dar marile maladii ucigătoare nu sunt cucerite, ci doar reduse la o stare latentă. Ele se pot răspândi în toată lumea, cu viteza avioanelor cu reacție, care le poartă la destinație.

Acum ni se face cunoștință cu primii martiri din perioada Marii Strămtorări (Matei 24:9), credincioșii iudei care au ieșit și au predicat evanghelia împărăției și care sunt înjunghiați acum pentru mărturia lor. Sufletele lor sunt sub altar în cer.

Ei strigă către Domnul (termenul din greacă este aici puternic: Despotes (neavând însă conotația negativă a termenului actual derivat, pe care îl întâlnim în engleză și română) suveran, să le răzbune sângele. Cum am arătat deja, „cei care locuiesc pe pământ” se referă la necredincioșii care se simt acasă la ei pe pământ.

Robe albe le sunt date martirilor, ca simbol al neprihănirii lor. Apoi li se spune să aștepte până se va împlini complementul final al martirilor din cadrul Tribulației.

Ruperea celei de-a șasea peceti a adus groaznice convulsii în natură. Un mare cutremur de pământ a zguduit uscatul și marea iar cerurile stelare au intrat în perturbare. Soarele s-a întunecat iar luna s-a făcut roșie ca sângele. Stelele au căzut pe pământ ca niște smochine coapte, când smochinul este scuturat puternic.

Cerul s-a îndepărtat ca și când ar fi fost un sul de pergament înfășurat. Toți munții și toate insulele s-au mișcat de la locurile lor datorită unor perturbații uriașe.

Nu e de mirare că toate categoriile de oameni au fost cuprinse de panică. Recunoscând că Dumnezeu își varsă mânia, oamenii s-au ascuns în peșteri și printre stâncile munților.

Ei ar fi preferat să fie zdrobiți de munții și de stâncile ce se rostogoleau, numai să nu îndure judecata lui Dumnezeu și mânia Mielului. Dar vai, e prea târziu, căci ei și-au dat seama că nimeni nu este în stare să se opună indignării Mielului.

Capitolul 7 este intercalat între pecetea a șasea și a șaptea și ne prezintă două categorii importante de credincioși. Capitolul răspunde la întrebarea ridicată la sfârșitul capitolului 6: „Cine poate să stea în picioare?” Cei descriși în acest capitol vor sta, în sensul că vor fi cruțați, dându-li-se voie să intre în Mia de ani împreună cu Cristos.

Vedenia celor patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle pe pământ înseamnă că o mare furtună stă se abată asupra lumii. Dar îngerilor li se spune să întârzie această groaznică nimicire până când robilor lui Dumnezeu li s-au sigilat frunțile. Douăsprezece mii de persoane din fiecare din cele douăsprezece seminții ale lui Israel sunt apoi pecetluite.

Cei 144.000 sunt, evident, credincioși evrei, iar nu membri ai vreunui cult deraiat de Neamuri, din secolul 20. Acești sfinți evrei sunt mântuiți la începutul Marii Strămtorări. Pecetea de pe frunțile lor îi înseamnă, indicând că aparțin lui Dumnezeu și garantează că vor fi păstrați în viață în cei șapte ani ce vor veni.

Două seminții lipsesc din această listă: Efraim și Dan. Poate că ele au fost omise pentru că s-au situat în fruntea idolatriei. Unii cred că Anticrist va veni din seminția lui Dan (Geneza 49:17). Semințiile lui Iosif și Levi sunt incluse pe listă, Iosif negreșit luând locul fiului său, Efraim.

Oamenii descriși în această secțiune sunt ne-evrei din toate națiunile, triburile, popoarele și limbile. Ei stau în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe (faptele neprihănite ale sfinților, 19:8), ținând în mână ramuri de palmier, care simbolizează victoria.

Acestea sunt Neamurile care vor fi salvate în timpul Marii Strămtorări, prin încrederea lor în Domnul Isus. În cântarea lor ei celebrează mântuirea și o atribuie Dumnezeului lor și Mielului.

Îngerii... și bătrânii și cele patru făpturi vii li se alătură, închinându-se lui Dumnezeu, deși din lauda lor lipsește elementul răscumpărării. După cum s-a exprimat compozitorul cântării: „Îngerii niciodată nu au resimțit bucuria pe care o aduce mântuirea noastră.” Dar ei înalță totuși laude către El, declarându-L vrednic de șapte forme distincte de onoare.

Când unul din bătrâni l-a întrebat pe Ioan cine sunt acești oameni îmbrăcați în alb și de unde vin, Ioan a mărturisit că nu știe, dar că ar dori să știe. Atunci bătrânul i-a explicat că ei vin din necazul cel mare și că și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. „Când vom sta față în față cu un mister inexplicabil,” scrie F. B. Meyer, „ce mare mângâiere va fi să putem spune, cu credință perfectă: «Tu știi.

Bătrânul a explicat apoi în continuare locul lor actual și slujirea lor. Cercetătorii Bibliei nu sunt în acord cu privire la faptul dacă această mulțime de ne-evrei este văzută în cer sau pe pământul intrat în Mia de ani. Binecuvântările descrise sunt însă valabile, și într-un loc, și în altul. Dacă se are în vedere Mileniul, atunci tronul lui Dumnezeu și templul Său se referă la templul care se va afla la Ierusalim în timpul Erei împărăției (Ezechiel 40-44).

Observați binecuvântările prezentate:

Perfectă apropiere: Pentru aceasta sunt înaintea tronului lui Dumnezeu.

Perfectă slujire: și-l slujesc zi și noapte în templul Său.

Perfectă părtășie: Cel ce stă pe tron va locui în mijlocul lor.

Perfectă satisfacție: Nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta;

Perfectă securitate: nu-i va bate soarele, nici vreo arșiță;

Perfectă călăuzire: pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, va fi Păstorul lor și-i va călăuzi la izvoarele apelor vieții (textul marginal al ediției NKJV, precum și ediția Cornilescu din 1932, n.tr.)

Perfectă bucurie: Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

După intercalarea parantezei din capitolul 7, în care am văzut două cete de sfinți din Marea Strâmtoare, ajungem acum la a șaptea și ultima pecete, introdusă printr-o înfricoșătoare tăcere de treizeci de minute în cer care precede judecățile tot mai adânci.

Nu se menționează nici o judecată anumită când se rupe pecetea a șaptea. Firul narațiunii trece direct la cele șapte judecăți ale trâmbițelor. De aici deducem că a șaptea pecete constă din cele șapte trâmbițe.

Îngerul din acest verset este interpretat adesea că ar fi Domnul Isus. El este numit îngerul lui Iehova în Vechiul Testament (Geneza 16:13; 31:11,13; Judecatori 6:22; Osea 12:3,4).

Rugăciunile tuturor sfinților se suie la Tatăl prin El (Efeseni 2:18).

El ia tămâie multă ca s-o dea rugăciunilor tuturor sfinților pe altarul cel de aur dinaintea Tronului. Tămâia relevă mireasma Persoanei și lucrării Sale. Până când ajung rugăciunile la Dumnezeu Tatăl, ele sunt desăvârșite, devenind fără nici un cusur și total eficace.

În contextul nostru, rugăciunile sunt ale acelor sfinți din Marea Strâmtoare care îl roagă pe Dumnezeu să-i pedepsească pe vrăjmașii lor, deși ordinea este valabilă în cazul oricărei rugăciuni.

Ca răspuns la rugăciunile lor, îngerul... a aruncat cărbuni aprinși pe pământ, provocând explozii zgomotoase, tunete, fulgere și un cutremur de pământ. După cum se exprimă H. B. Swete, „Rugăciunile sfinților se întorc pe pământ cu mânie.” Astfel judecățile celor șapte trâmbițe sunt introduse cu perturbații violente ale naturii.

Am ajuns acum la mijlocul Tribulației. Aceste judecăți ale trâmbițelor ne vor conduce la momentul în care Cristos va cobori pe pământ, își va nimici dușmanii și va inaugura împărăția Sa. Primele patru judecăți afectează mediul natural al omului; ultimele trei îl afectează pe om, ca atare. Mulți comentatori remarcă asemănarea dintre aceste plăgi și cele care au venit peste Egipt (Exod 7-12).

Când a sunat primul înger din trâmbiță, a treia parte din pământ (textul marginal NKJV), copaci și iarbă au fost arse de grindină și foc amestecat cu sânge. Este cel mai nimerit să luăm aceste cuvinte în sens literal, ca o groaznică calamitate asupra regiunilor din care omul își obține cea mai mare cantitate a hranei sale.

Ceva ca un munte mare aprins de foc a fost aruncat în mare, transformând a treia parte din mare în sânge, distrugând a treia parte din fauna marină și nimicind a treia parte din corăbii. Aceasta nu numai că va diminua sursele locale de alimentație a omului cu alimente, ci va reduce și mijloacele sale de obținere a alimentelor din locuri îndepărtate.

Această a treia trâmbiță a semnalat căderea unei stele mari aprinse ca o făclie.... numită Pelin, cauzând a treia parte din alimentarea cu apă să devină amară la izvorul ei. Se pare că apa amară a fost de asemenea otrăvită, întrucât mulți oameni au murit. Este dificil să identificăm Pelinul. Când trâmbița va răsună, aceste versete vor fi înțelese prea bine de locuitorii pământului. În studiul profeției, este bine să ne amintim că există multe lucruri care nu vor fi deslușite decât atunci când vor avea loc.

Se pare că soarele luna și stelele vor fi deteriorate atât de tare încât vor da doar două treimi din lumina lor obișnuită. Aceasta a patra trâmbiță se aseamănă cu plaga întunericului din Egipt.

Un vultur (text marginal NKJV - „înger” și „vultur” par a fi de asemenea termeni similari în greacă (angelos și aetos), de unde și posibilitățile de a comite erori în cursul copierii. „Vultur” este varianta corectă)) zburând prin mijlocul cerului va rosti de trei ori: „Vai, vai, vai de cei care locuiesc pe pământ, adică cei a căror direcție în viață este total lumească, ce se simt acasă pe pământ, ce nu sunt credincioși adevărați. Cele trei judecăți care au rămas se mai numesc și trei vaiuri, datorită efectului lor groaznic asupra oamenilor.

Steaua căzută din cer ar putea fi un înger căzut sau chiar Satan însuși. El avea cheia fântânii Adâncului (abys în greacă). Aceasta este locuința demonilor. Când a deschis intrarea în abis, s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare, învăluind peisajul în întuneric.

Roiuri de lăcuste au ieșit din fum, fiind capabile de a produce dureri cumplite, ca înțepătura scorpiilor. Dar puterea lor a fost mărginită, interzicându-se să vatăme vegetația. Victimele lor au fost cei care nu aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu, adică toți cei ce erau necredincioși.

Deși înțepătura lor nu a fost fatală, a produs chinuri de cinci luni. Durerea a fost atât de intensă, încât oamenii doreau să moară, dar moartea fugea de ei. Aceste lăcuste reprezintă probabil demoni, care, atunci când sunt eliberați din groapă, îi posedază pe oamenii nemântuiți. Această posedare demonică a cauzat cea mai intensă suferință fizică și chin mental, cum a fost în cazul legiunii de la Marcu 5:1-20.

Descrierea lăcustelor are menirea de a crea impresia de cucerire și victorie. Ca și caii pregătiți pentru bătălie, ele constituiau o oștire cuceritoare. Purtând un fel de cunună ca de aur, lor li s-a dat autorizația de a stăpâni asupra vieții oamenilor. Având fețe ca de oameni, ele erau creaturi inteligente.

Având părul ca al femeilor, ele au fost atrăgătoare și seducătoare. Cu dinții ca de leu, ele au fost feroce și pline de cruzime. Fiind blindate cu platoșe, era greu de atacat și distrus. Cu aripi ce făceau un zgomot mare, ele erau înfricoșătoare și demoralizatoare. Cozile ca de scorpii cu care erau înzestrate le dădeau posibilitatea de a tortura fizic și mental. Puterea lor de a-i vătăma pe oameni timp de cinci luni a produs o suferință fără alinare.

Peste ele era ca împărat îngerul Adâncului, al cărui nume în evreiește este Abaddon (nimicire) iar în grecește Apolion (nemicitorul). Se crede că aceasta este o referire la Satan.

Primul din cele trei vaiuri a trecut. Dar cel mai groaznic este încă în viitor. Judecățile cresc în intensitate.

Menționarea altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu leagă judecata următoare de rugăciunile copiilor asupriți ai lui Dumnezeu. Al șaselea trâmbișas eliberează patru îngeri care sunt legați la fluviul cel mare Eufrat. Acești patru îngeri, fiind probabil demoni, stătuseră pregătiți pentru momentul exact când vor merge și vor omori a treia parte din omenire.

Pe urmele lor au venit două (majoritatea manuscriselor: „o sută de milioane”) sute de milioane de călăreți pe cai cu platoșe ce erau ca focul, hiacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca ale leilor iar din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă (sulf).

Aceștia trei: focul, fumul și pucioasa reprezintă trei plăgi care vor ucide o treime din oameni. Nu numai că acești cai vor ucide cu gurile lor, dar vor răni și cu cozile lor ca de șerpi.

Există multe întrebări fără răspuns în acest pasaj. Sunt cei patru îngeri din versetul 14 aceiași cu cei de la 7:1? Sunt călăreții oameni reali sau reprezintă demoni, boli sau alte forțe distructive? Ce sunt cele trei plăgi întrucipate aici prin foc, fum și sulf?

Este demn de remarcat că moartea este cauzată de cai, nu de călăreți. Un scriitor a sugerat că marea armată de călăreți ar putea simboliza „o irezistibilă amăgire de la diavolul, venind din Răsărit.” Hamilton Smith spune:

„Cuvintele: „Puterea lor stă în gura lor” ar putea fi un indiciu al faptului că această amăgire va fi prezentată cu toată elocvența persuasivă a vorbirii. Dar în spatele amăgirii se află puterea Satanei, simbolizată prin cozile lor ca de șerpi.”

Deși două treimi din oameni au supraviețuit acestor plăgi, ei tot nu s-au pocăit, ci au continuat să se închine la demoni și idoli făcuți de mâna omului, fără viață și neputincioși. Ei nu s-au lăsat de crimele lor, de vrăjitoriile lor (legate de droguri - în greacă termenul de aici este pharmakon, „medicament, poțiune, drog” - vezi termenul modern farmacie), de imoralitatea sexuală și de hoțiile lor. Pedepsa și suferința nu pot schimba caracterul păcătosului; numai nașterea din nou îl poate schimba.

Ioan vede acum un alt înger puternic, coborându-se din cer. Descrierea i-a făcut pe mulți să creadă că El este Domnul Isus. El avea un curcubeu deasupra capului, semnul legământului lui Dumnezeu.

Fața lui era ca soarele, exprimând slava dezvăluită.

Iar picioarele erau ca niște stâlpi de foc, stâlpii întrucipând tăria iar focul judecata.

El ținea în mână o cârtică sau un sul, conținând fără îndoială lista judecăților ce urmau. Cu piciorul drept pe mare și cu piciorul stâng pe uscat, El a pretins dreptul Său de a stăpâni asupra lumii.

Când a strigat cu glas tare, au răsunat șapte tunete. Se pare că Ioan a înțeles mesajul tunetelor, dar când s-a pregătit să scrie, îngerul i-a interzis. Îngerul a jurat apoi pe Dumnezeu, Creatorul, că nu se va mai întârzia.

Taina lui Dumnezeu va fi împlinită în timpul trâmbiței a șaptea. Taina lui Dumnezeu are de a face cu planul lui Dumnezeu de a-i pedepsi pe toți răufăcătorii și de a inaugura împărăția Fiului Său.

Lui Ioan i s-a poruncit să mănânce cârtica, adică s-o citească și să mediteze asupra judecăților consemnate în ea.

Cum a prezis îngerul, sulul a fost dulce ca mierea în gura lui, dar amar în stomacul lui. Pentru credincios, este dulce să citească despre hotărârea lui Dumnezeu de a-Și proslăvi Fiul, care a fost cândva răstignit. A fost dulce să citească despre timpul când relele pământului vor fi îndreptate. Dar mai este și amărăciune în legătură cu studiul profeției. Este amărăciunea judecății de sine, pe care o produc Scripturile profetice. Este amărăciunea de a privi judecățile ce se vor abate curând peste iudaismul și creștinismul căzute în apostazie. Și apoi mai este amărăciune în trecerea în revistă a pierzării eterne de care vor avea parte toți cei care-L resping pe Mântuitorul.

G. Cei doi martori (11:1-14)

Lui Ioan i s-a poruncit acum să măsoare templul și altarul și să numere închinătorii. Măsurătoarea pare să indice aici ideea de păstrare. El nu a avut voie să măsoare curtea Neamurilor, pentru că aceasta va fi călcată în picioare de națiuni timp de patruzeci și două de luni - adică ultima jumătate a perioadei Marii Strămtorări (vezi Luca 21:24). Templul menționat aici este cel care va fi ridicat în timpul Tribulației. Actul numărării închinătorilor ar putea semnifica faptul că Dumnezeu va păstra o rămășiță de închinători pentru Sine. Altarul semnifică mijlocul prin care se vor apropia ei de El, adică, lucrarea lui Cristos de la Calvar.

Dumnezeu va ridica doi martori în timpul ultimei jumătăți a Marii Strămtorări, îmbrăcați în saci, un simbol al jalei, ei își vor ridica glasul împotriva păcatelor oamenilor și vor anunța indignarea lui Dumnezeu care va veni.

Cei doi martori sunt comparați cu doi măslini și cu două sfeșnice. Ca măslini, ei sunt umpluți cu Duhul (untdelemn). Ca sfeșnice, ei poartă mărturia adevărului lui Dumnezeu într-o perioadă de întuneric. (Pentru o paralelă cu textul din Vechiul Testament, vezi Zaharia 4:2-14).

Timp de trei ani și jumătate, martorii sunt păziți în chip miraculos de vătămare. Focul ce iese din gura lor îi mistuie pe dușmanii lor și chiar tentativa de a-i vătăma se pedepsește cu moartea.

Ei au puterea de a aduce secetă pe pământ, de a transforma apa în sânge și de a lovi pământul cu plăgi. Nu este de mirare că au fost de obicei asociați cu Moise și Ilie. Puterea lor de a transforma apa în sânge și de a lovi pământul cu plăgi ne amintește de ce a făcut Moise în

Egipt (Exod 7:14-20;8:1-12:29). Puterea lor asupra focului și a climei ne amintește de slujba lui Ilie (1Împărați 17:1;18:41-45;2Împărați 1:9-12). McConkey spune în această privință:

„Ei îi vor avertiza pe oamenii care vor veni în număr mare la templul Omului păcatului ca să i se închine. Ei îi vor atenționa că vremea triumfului său este scurtă; le vor atrage atenția că va veni Isus, Care îl va distruge pe omul păcatului. Îi vor avertiza cu privire la pericolele pe care le va aduce Marea Strâmtorare, despre nevoia de a nu pune preț pe viețile lor când se va pune proba vieții și a morții; despre necesitatea de a nu se teme de cel care poate ucide doar trupul, dar de a se teme de Cel care poate ucide și trupul, și sufletul în iad; de splendoarea și apropierea Regelui și a împărăției Sale, după ce vor fi suferit o vreme; despre certitudinea faptului că dacă vor suferi cu El, vor și domni cu El; și despre pacea eternă, neprihănirea eternă și gloria eternă de care vor avea parte cei care îndură până la capăt, chiar dacă asta ar însemna martiraj în marele ceas al încercării, prin care treceau ei atunci. Într-adevăr, mare va fi mărturia lor din Carte.”

Când își vor termina mărturia lor, fiara care se ridică din Adânc îi va omorî. Acesta pare să fie același din 13:8 - capul imperiului roman reînviat.

Trupurile moarte ale martorilor vor zăcea pe strada Ierusalimului trei zile și jumătate. Ierusalimul este numit aici Sodoma, datorită mândriei sale, indulgenței sale, tihnei sale prospere și indiferenței față de nevoile altora (vezi Ezechiel 16:49). Și este numit Egipt datorită idolatriei, persecuțiilor sale și înrobirii sale de păcat și fărâdelege.

Oameni din toate națiunile privesc trupurile lor moarte, dar nu permit îngroparea lor - semn de mare sacrilegiu în aproape toate culturile.

Oamenii vor izbucni cuprinși de mare bucurie pentru că profețiile lor nepopulare au fost reduse la tăcere. Oamenii își vor da daruri unii altora, cam în același fel cum procedează la Crăciun. Singurii profeți îndrăgiți de oameni sunt cei morți!

După trei zile și jumătate... Dumnezeu îi învie din morți, spre consternarea populației, ducându-i în cer în văzul dușmanilor lor.

În același timp, Ierusalimul este zguduit de un mare cutremur de pământ, a zecea parte din oraș cade și sunt uciși șapte mii de oameni. Supraviețuitorii dau slavă lui Dumnezeu, dar nu în cadrul unei închinări autentice, ci, neavând încotro, recunosc puterea Sa.

Al doilea vai a trecut. Asta nu înseamnă că tot ce este cuprins între 9:13 și 11:13 face parte din vaiul al doilea. Dimpotrivă, capitolele 10 și 11:1-13 sunt o paranteză între al doilea vai (trâmbița a șasea) și al treilea vai (trâmbița a șaptea).

Sunarea trâmbiței a șaptea indică faptul că Marea Strâmtorare s-a terminat și că a început domnia lui Cristos. Împărățiile (textele critic și majoritar: „împărăția... a devenit”) lumii acesteia au ajuns ale Domnului nostru și ale Cristosului Său. Și El va domni în vecii vecilor!

Cazând cu fețele în jos înaintea lui Dumnezeu, cei douăzeci și patru de bătrâni îi aduc mulțumiri pentru că Și-a asumat puterea Lui cea mare și Și-a inaugurat domnia.

Națiunile necredincioase sunt mâniate pe El, încercând să împiedice încoronarea Lui. Dar acum a venit timpul ca El să Se mânie pe ele, să-i judece pe cei care nu au viață spirituală și să-i nimicească pe nimicitori. Și a mai venit timpul ca Domnul să-i răsplătească pe ai Săi, profeți și oameni, mici și mari.

Dumnezeu nu Și-a uitat legământul încheiat cu poporul Său, Israel. Când templul lui Dumnezeu este deschis în cer, apare arca legământului Său, un simbol al faptului că tot ce a promis El Israelului se va împlini. Sunt fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o mare grindină.

În cer s-a arătat un semn mare, adică o femeie îmbrăcată cu soarele, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Femeia este Israelul. Soarele, luna și stelele descriu gloria și stăpânirea ce i s-au promis ei în viitoarea împărăție, după cum ele au înfățișat domnia finală a lui Iosif asupra tatălui, mamei și fraților săi (Geneza 37:9-11).

Femeia este însărcinată, așteptând să dea naștere unui prunc. O mare parte din istoria Israelului este comprimată în aceste versete, fără să se indice că ar exista decalaje de timp între evenimente sau că evenimentele se desfășoară neapărat în ordine cronologică.

Un al doilea semn în cer este un mare balaur roșu, având șapte capete, zece coarne și șapte diademe pe capete.

Balaurul este Satan, dar întrucât descrierea este paralelă cu aceea a imperiului roman reînviat de la 13:1, s-ar putea să fie vorba de Satan în ipostaza de energizator al acelei puteri mondiale.

Cu o lovitură a cozii sale, balaurul trage după el a treia parte din stelele cerului și le aruncă pe pământ - referire posibilă la un război în cer, care are loc la mijlocul Marii Strâmtorări și va duce la aruncarea pe pământ a îngerilor căzuți (versetele 8,9).

Balaurul este gata să sfâșie Copilul, de îndată ce se va naște El - profeție împlinită în încercarea lui Irod cel Mare, vasalul Romei, de a distruge pe Regele nou-născut al iudeilor. Copilul este evident Isus, destinat să domnească peste toate națiunile cu un toiag de fier. Cronica trece aici de la nașterea Sa la Înălțarea Sa la cer.

Peste actuala eră a bisericii se trece în versetele 5 și 6. La mijlocul Marii Strâmtorări, o porțiune din națiunea Israel fuge într-un loc secret de refugiu în pustie (unii cred că la Petra). Oamenii aceștia rămân în ascunziș timp de trei ani și jumătate.

În cer izbucnește războiul cu Mihail și îngerii săi pe de o parte, și balaurul și îngerii săi pe de alta. Aceasta se întâmplă la mijlocul Marii Strâmtorări. Arhanghelul Mihail este asociat cu treburile națiunii Israel (Daniel 12:1).

Balaurul este înfrânt atât de tare încât pierde orice drept de acces în cer. El și însoțitorii săi sunt aruncați pe pământ. Dar nu asta este soarta lui finală (vezi 20:1-3,10). Observați cum îl descrie Ioan: balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, cel care înșală întreaga lume.

Alungarea balaurului este urmată de un strigăt puternic în cer, indicând faptul că triumful lui Dumnezeu și ziua cuceririi pentru ai Săi a sosit. Aceasta anticipează împărăția Milenară. Între timp, este un eveniment glorios faptul că acuzatorul fraților noștri a fost aruncat jos.

Anunțul continuă. Credincioșii evrei persecutați l-au biruit pe cel rău prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor. Victoria lor s-a bazat pe moartea lui Cristos și pe mărturia lor despre valoarea acelei morți. În credinșia lor față de El, ei și-au pecetluit mărturia cu sângele lor.

Cerurile se pot bucura de alungarea balaurului, dar pentru pământ și pentru mare asta e o veste proastă! Diavolul știe că mai are puțin timp și de aceea este hotărât să-și verse mânia cât mai mult cu putință. Veninul balaurului se varsă în special împotriva Israelului, națiunea din care a venit Mesia.

Rămășița credincioasă a poporului evreu primește două aripi ale unui mare vultur, fiind învrednicită să scape degrabă, ascunzându-se în pustie. (Unii au speculat că aceste aripi mari s-ar referi la o măreață Forță Aeriană.) Acolo rămășița este îngrijită și protejată de atacurile șarpelui, timp de trei ani și jumătate (un timp, timpuri, și o jumătate de timp).

Căutând să zădărnicească fuga Israelului, șarpele face ca o mare revărsare de ape să curgă în urma oamenilor, pentru a-i înghiți, dar un cutremur de pământ absoarbe apa și acțiunea diavolului este contracarată.

Înfuriat pentru această umilință, el caută să se răzbune pe evreii care au rămas în țară - evreii care demonstrează realitatea credinței lor păzind poruncile lui Dumnezeu și depunând mărturie despre Isus.

Capitolul 13 ne prezintă două mari fiare: o fiară ridicându-se din mare și una din pământ sau din țară, adică din țara Israelului. Ele înglobează trăsăturile celor patru fiare de la Daniel 7:3-7.

Prima fiară este capul imperiului roman reînviat, care va exista sub forma unei confederații de zece împărății. Ea se va ridica din mare, care este un tip al națiunilor ne-evreiești. Fiara are zece coarne. Daniel a prezis că imperiul roman va fi relansat sub forma unei federații de zece regate (Daniel 7:24). Fiara are zece capete. La 17:9,10 se spune că acestea sunt zece regi, o posibilă referire la șapte tipuri diferite de dregători sau șapte etape diferite ale imperiului. Ele redau puterea de a stăpâni, care i-a fost dată de către balaur, adică Satan. Fiara are scrise pe capete nume de hulă și își va aroga statutul de Dumnezeu, ca și când nu ar fi un simplu om.

Fiara seamănă cu un leopard, având labe ca de urs și gură ca o gură de leu. La Daniel 7, leopardul simbolizează Grecia; ursul este un tip pentru Mezo-Persia; iar leul reprezintă Babilonul. Imperiul roman renăscut se aseamănă astfel cu predecesorii săi, prin cuceririle sale rapide, asemenea unui leopard, fiind puternic ca un urs și lacom ca un leu. Pe scurt, el reunește toate trăsăturile negative ale imperiilor mondiale care l-au precedat. Imperiul și conducătorul său primesc putere supranaturală de la Satan.

Fiara are o rană mortală într-unui din capete. Scofield explică: „Fragmente ale străvechiului imperiu roman și-au continuat existența ca împărății separate. Ceea ce și-a încetat existența a fost doar forma imperială de guvernământ - capul rănit de moarte." Rana mortală este vindecată. Cu alte cuvinte, imperiul renaște, având în frunte împăratul, adică fiara.

Oamenii i se închină fiarei - cu alte cuvinte, nu sunt doar impresionați de ea, ci i se închină ca lui Dumnezeu. De asemenea, la începutul versetului se spune că se închină balaurului.

Fiara emite declarații arogante de lăudăroșenie și rostește blasfemii cumplite, de negrăit. I se permite să facă război cu oamenii lui Dumnezeu și îi biruiește pe mulți dintre ei. Aceștia preferă să moară, decât să i se supună. Domnia fiarei se extinde peste toată lumea - ultimul imperiu mondial care precede Domnia lui Cristos.

Cei care nu sunt credincioși adevărați se închină îndată fiarei. Pentru că nu s-au încrezut niciodată în Cristos, numele lor nu au fost scrise niciodată în Cartea Vieții Mielului înjunghiat. Și pentru că numele lor nu se regăsesc printre cele ale răscumpăraților, ei sunt lăsați în voia învâțăturilor eronate. Adevărul n-au voit să-l creadă, de aceea, acum vor crede o minciună.

Acest verset trebuie să constituie un avertisment la adresa oricărui om să accepte lumina Cuvântului lui Dumnezeu câtă vreme este disponibilă. Consecința respingerii luminii este retragerea luminii.

Credincioșii adevărați sunt asigurați că prigonitorii lor vor merge în robie și vor fi uciși cu sabia. Asta îi va învrednici pe sfinți să aștepte în răbdare și credință.

A doua fiară este o altă figură proeminentă din timpul Marii Strămtorări. Acest personaj colaborează îndeaproape cu prima fiară, ba chiar organizează campanii internaționale pentru ca oamenii să se închine primei fiarei, și creează un idol uriaș, care să-l reprezinte pe împăratul roman. A doua fiară se ridică din pământ sau din țară. Dacă aici este vorba despre țara Israel, atunci acest lider este aproape sigur evreu. El este prorocul mincinos (vezi 16:13;19:20;20:10). El are două coarne ca ale unui miel, creând impresia de blândețe sau inofensivitate, dar, în același timp, sugerând faptul că îl imită pe Mielul lui Dumnezeu. El vorbește ca un balaur, dovedind că este inspirat și energizat nemijlocit de Satan.

El exercită toată autoritatea primei fiare, asta însemnând că imperiul roman îi acordă autoritate nelimitată de acțiune în numele său. El dispune de puteri supranaturale, făcând chiar să se coboare foc din cer. Scopul miracolelor sale este, desigur, acela de a-i înșela pe oameni, determinându-i să i se închine unui om, ca și când acesta ar fi Dumnezeu.

El animă icoana mare, urâciunea pustiirii, făcând-o să vorbească. Pedepsa pentru cei care refuză să se închine este moartea.

A doua fiară îi obligă pe oameni să-și exprime loialitatea față de împăratul roman prin acceptarea semnului fiarei pe mâna lor dreaptă sau pe frunte.

Pe lângă semnul acesta, fiara mai deține un nume și un număr. Cine nu acceptă semnul, numele sau numărul fiarei nu va putea să cumpere sau să vândă - acesta fiind un efort de a-i forța pe oameni, prin mijloace economice, de a se lepăda de Cristos și a îmbrățișa idolatria. Va fi o încercare foarte mare, dar credincioșii adevărați vor prefera moartea renunțării la Mântuitorul lor.

Numărul fiarei este 666. Șase este numărul omului. Faptul că este cu unu mai puțin de șapte ar putea sugera că omul nu a atins gloria sau perfecțiunea lui Dumnezeu. Seria a trei de șase este o trinitate a răului.

Una din cele mai mari întrebări care se ridică în legătură cu capitolul 13 este dacă prima sau a doua fiară este Anticrist. În esență, argumentele în favoarea primei variante derivă din faptul că primul personaj este cel care îi obligă pe oameni să i se închine ca lui Dumnezeu. În schimb, cei care susțin că fiara a doua este Anticrist invocă, în sprijinul acestei opinii, faptul că nici un evreu nu va accepta vreodată ca Mesia să fie un ne-evreu și că, de vreme ce a doua fiară este un evreu, urmează că el trebuie să fie varianta falsă a adevăratului Mesia.

Mielul este văzut stând pe Muntele Sion, împreună cu o sută patruzeci și patru de mii de urmași ai Săi, care erau pecetluiti pe frunțile lor. Aceasta este o anticipare a scenei când Domnul Isus va reveni pe pământ și va sta în Ierusalim cu acest grup de credincioși din fiecare din cele douăsprezece seminții ale Israelului. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceiași pe care i-am întâlnit în capitolul 7, fiind acum gata de a intra în împărăția lui Cristos.

Ioan aude sunet de muzică venind din cer, ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic și ca al celor care cântă cu harpa. Numai cei o sută patruzeci și patru de mii puteau să învețe cântarea.

Ni se spune că ei sunt virgini, adică cei ce nu s-au întinat cu femei. Ei s-au păstrat neîntinați de groaznica idolatrie și imoralitate din această perioadă și L-au urmat pe Miel cu devotament și ascultare necondiționată. Pentecost spune, în această privință: „Ei sunt numiți «roadele dintâi pentru Dumnezeu și pentru Miel», adică sunt primul rod din recolta perioadei Marii Strămtorări, care vor intra în mia de ani, pentru a popula pământul milenar." Ei nu au acceptat minciuna lui Anticrist - conform căreia oamenii trebuiau să se închine unui simplu om. Ei au fost ireproșabili în ce privește mărturisirea fără preget dată despre Cristos.

Îngerul care zbura prin mijlocul cerului cu o evanghelie veșnică pare să corespundă cu textul de la Matei 14:14: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. Și atunci va veni sfârșitul." Tema evangheliei este redată de versetul 7. Oamenilor li se poruncește să se teamă de Dumnezeu, nu de fiară. Să-i dea Lui slavă, iar nu icoanei idolatre. Să se închine Lui, nu unui simplu om. Desigur, e limpede că există doar o singură evanghelie: vestea bună a mântuirii câpătate prin credința în Cristos. Dar există accente diferite în dispensații diferite. În timpul Marii Strămtorări, evanghelia va căuta să-i îndepărteze pe oameni de la închinarea la fiară și să-i pregătească pentru împărăția lui Cristos pe pământ.

Al doilea înger anunță căderea Babilonului, anticipând capitolele 17 și 18. Babilonul reprezintă iudaismul apostat și creștinătatea apostată, care se vor constitui într-un vast conglomerat religios și comercial, cu sediul la Roma. Toate națiunile se vor îmbăta cu vinul mâniei desfrânării ei.

Putem stabili data verdictului îngerului al treilea ca fiind punctul de mijloc al Tribulației identic cu începutul Necazului cel mare.

Îngerul avertizează că oricine se va învoi cu închinarea la fiară în oricare din formele sale va suferi mânia lui Dumnezeu, acum și în veac.

Vinul mâniei Lui va fi turnat peste pământ în timpul Necazului cel mare. Dar asta nu va fi decât o avanpremieră a durerilor iadului veșnic, în care necredincioșii vor fi chinuți cu foc și pucioasă.

Versetul acesta ne amintește că iadul este alcătuit din pedeapsă veșnică și conștiință. Biblia nu ne învață nicăieri că morții răi ar fi anihilați. Fumul chinului lor se suie încontinuu, fără nici o ușurare, zi și noapte.

Va veni un timp când sfinții vor fi chemați să îndure cu răbdare sălbăticia fiarei, să asculte de Dumnezeu, refuzând să se închine unui om sau unui idol, ținându-se strâns de mărturia lor cu privire la credința în Isus. Pierzarea finală a celor răi (versetul 9-11) are darul de a-i încuraja pe credincioși să îndure.

Credincioșii care mor în timpul acestei perioade nu vor fi văduviți de binecuvântările împărăției de o mie de ani. Omul spune: „Binecuvântați sunt cei vii". Dumnezeu spune: „Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul." Și „Faptele lor îi urmează." Tot ce este făcut pentru Cristos și în Numele Lui, spre folosul altora, va fi amplu răsplătit - fiecare gest de omenie, fiecare dar jertfitor, rugăciune, lacrimă vărsată sau cuvânt de mărturie.

Dacă comparăm acest pasaj cu cele de la Matei 13:39-43 și 25:31-46, constatăm că secerișul pământului are loc la a doua venire a Domnului nostru. Aici se afirmă că El este cel care seceră. La Matei 13:39 îngerii sunt secerătorii. Ambele variante sunt adevărate: Cristos seceră prin intermediul îngerilor.

Cristos este văzut aici coborând pe un nor alb, având pe cap o cunună de aur iar în mână o seceră ascutită.

Un înger din templu îi spune să pună în lucru secera Sa, pentru că secerișul pământului este copt. Nu trebuie să privim aceste cuvinte ca pe un ordin, căci îngerii nu au dreptul să-I poruncească lui Dumnezeu. Mai degrabă, este o rugămintă sau un mesaj transmis Domnului Isus de către Dumnezeu Tatăl.

Există două modalități de a înțelege acest prim seceriș. Mai întâi, ar putea fi o imagine a strângerii credincioșilor din Marea Strămtorare, pentru ca aceștia să intre în Mileniu. Conform acestei păreri, ar corespunde cu semințele evangheliei de la Matei 13, adică fiii împărăției. Sau ar putea fi un seceriș al judecății. Dacă așa stau lucrurile, atunci subiecții judecății ar putea fi Neamurile, întrucât Israel pare să fie vizat în următorul seceriș (versetele 17-20).

Acum cronica evidențiază ultimele judecăți teribile care vor veni peste porțiunea necredincioasă a națiunii Israel, vița pământului (vezi Psalmul 80:8; Isaia 5:1-7; Ieremia 2:21; 6:9). Un înger iese din templul care este în cer, echipat cu o seceră ascutită.

Un alt înger dă semnalul să înceapă secerișul. Acest înger are puterea asupra focului, care ar putea simboliza judecata ce va urma.

Strugurii copti sunt adunați și aruncați în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Călcarea în picioare a strugurilor, în cadrul procesului inițial al fabricării vinului, este prezentată aici ca o imagine întrucipând judecata zdrobitoare care va veni.

Această călcare în picioare a strugurilor are loc afară din cetatea Ierusalim, poate în Valea Iosafat. Măcelul va fi atât de mare încât sângele se va scurge pe o distanță de 290 kilometri și se va ridica până la zăbalele cailor. Adică sângele va străbate o distanță egală cu cea dintre Ierusalim și sudul Edomului.

Un alt semn în cer are de a face cu șapte îngeri ce aduc șapte nenorociri, cele din urmă, care, atunci când vor fi slobozite, vor marca încheierea mâniei lui Dumnezeu. De aici deducem că în acest punct ne aflăm spre sfârșitul Marii Strâmtorări.

Ioan vede o mare ceată de oameni în cer, stând pe o mare de sticlă amestecată cu foc. El îi recunoaște pe aceștia drept cei ce au refuzat să se închine fiarei sau icoanei sale. Negreșit ei au plătit cu moarte de martir acest refuz.

Dar acum ei sunt în cer, cântând cântarea lui Moise și cântarea Mielului, compusă exclusiv din citate din Vechiul Testament. Ei aduc mărturie dreptății judecăților lui Dumnezeu, în anticipație la ceea ce le va face El celor de pe pământ care i-au ucis. Ei îl laudă pe Dumnezeul Cel Atotputernic pentru lucrările și căile Sale.

În context, asta înseamnă actele Sale de judecată, deși, desigur, s-ar putea aplica la toate lucrările și căile Sale. Regele sfinților („King of saints” în ediția NKJV, n.tr.) trebuie înlocuit cu Regele națiunilor (textul marginal NKJV) (variante „sfinți” are un suport șubred. Atât textul critic, cât și majoritar, sprijină mai degrabă varianta: „națiuni”).

Cântarea lui Moise a celebrat răscumpărarea de către Dumnezeu a poporului Său din robia Egiptului.

Cântarea Mielului celebrează izbăvirea finală de Satan și de toți dușmanii vieții spirituale. Astfel, după cum arată foarte pertinent A. T. Pierson, „Ele marchează cele două hotare ale istoriei Răscumpărării, între ele aflându-se toată istoria răscumpăraților lui Dumnezeu.”

Judecățile lui Dumnezeu pe pământ au demonstrat că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt. Ele vor determina toate națiunile să se teamă, să-L slăvească și să I se închine Lui.

După aceste lucruri Ioan vede templul cortului mărturiei din cer deschis. Se pare că aceasta este realitatea cerească pentru care templul pământesc a fost doar o copie sau un model (Evrei 9:23). Se referă în special la Locul Prea Sfânt.

Ies șapte îngeri, îmbrăcați în in curat, strălucitor, încinși împrejurul pieptului cu brăde de aur. Asta înseamnă că sunt dotați cu cele necesare să execute judecata dreaptă prin care Dumnezeu va fi slăvit. Acești îngeri sunt pe punctul de a elibera ultimele șapte plăgi.

Una din cele patru făpturi vii îi dă fiecărui înger un potir. Aceste potire conțin judecățile finale din cadrul Marii Strâmtorări, care îi vor afecta pe toți dușmanii lui Dumnezeu, nu doar pe o parte din ei.

Faptul că nimeni nu poate intra în templu până când se vor fi încheiat aceste șapte plăgi ar putea însemna că nici o mijlocire preoțească nu mai poate întârzia acum desfășurarea mâniei lui Dumnezeu.

J. Judecățile din cadrul celor șapte potire (cap. 16)

Un glas puternic din templu le ordonă celor șapte îngeri să meargă și să verse pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Aceste judecăți sunt similare cu judecățile trâmbețelor prin natura și succesiunea lor, dar sunt de o intensitate mai mare. Primul potir provoacă bube rele și dureroase pe corpul celor care s-au închinat fiarei și icoanei ei.

A doua plagă transformă marea în sânge, ca cel al unui om mort, și toată fauna marină piere.

Al treilea potir face ca toate izvoarele de apă să se prefacă în sânge.

În acest punct, îngerul apelor apără caracterul just al judecăților lui Dumnezeu. Oamenii nu primesc decât ceea ce li se cuvine pentru faptele lor păcătoase. Căci ei au vărsat sânge din belșug. Acum ei sunt răsplătiți, dându-li-se să bea sânge, în loc de apă. Ei sunt vrednici de asta.

Altarul simbolizează, probabil, sufletele sfinților martirizați (6:9). Ei au așteptat îndelung și cu răbdare ca prigonitorii lor să fie pedepsiți.

A patra plagă îi face pe oameni să sufere de arsura soarelui sau de radiații solare. Dar nici asta nu-i face să se pocăiască. Mai degrabă, ei îl blestemă pe Dumnezeu pentru că a trimis această căldură arzătoare asupra lor.

Al cincilea înger își varsă plaga de întuneric peste împărăția fiarei. Asta adaugă la suferința oamenilor, pentru că ei nu se pot deplasa ca să găsească alinare de suferințele precedente. Dar inimile lor tot nu se înmoaie, ci devin și mai înverșunați în ura lor împotriva lui Dumnezeu.

Ioan vede trei duhuri necurate, ca niște broaște... ieșind din gura balaurului... a fiarei... și a prorocului mincinos, aceștia trei constituind trinitatea contrafăcută a Satanei. Acestea sunt duhuri demonice, făcând minuni pentru a-i înșela pe dregătorii lumii și a-i ademini să se angajeze într-o bătălie culminantă în ziua Dumnezeului Celui Atotputernic.

La amintirea acelei bătălii, Domnul intercalează aici o binecuvântare specială adresată sfinților din Marea Strâmtorare, celor care așteaptă întoarcerea Sa și care s-au păstrat curați de închinarea idolatră din vremea aceea. El va veni pentru cei nemântuiți ca un hoț, pe neașteptate, provocând mari pierderi.

Armatele lumii se vor aduna la locul care în evreiește se numește Armaghedon (în textul marginal NKJV: Meghido) („Armaghedon” provine din termenul ebraic „Har” (Muntele) Megiddo. Textul majoritar redă pur și simplu varianta „Megiddo” - Meghido). Cei mai mulți cred că este vorba de câmpia Esdraelon, Meghido fiind situat în partea de sud. Se relatează că Napoleon a numit acest loc arena lumii, adică locul ideal de bătălie.

Faptul că acesta este ultimul potir al judecății este indicat de anunțul celui de-al șaptelea înger: „S-a sfârșit!” Mânia lui Dumnezeu s-a consumat, atât cât privește Marea Strâmtorare.

Când este vărsat ultimul potir, se produc convulsii violente în natură: explozii, tunete, fulgere și un cutremur de pământ de proporții fără precedent.

Cetatea mare a Babilonului, împărțită în trei părți, bea cupa furiei lui Dumnezeu. El nu a uitat idolatria, cruzimea și haosul ei religios. În același timp, cetățile națiunilor sunt nivelate.

Toate insulele și munții dispar, în timp ce pământul se clatină.

Grindină mare de greutatea unui talant (45 de kilograme) bombardează pământul, dar oamenii îl hulesc pe Dumnezeu, mai degrabă decât să se pocăiască.

K. Căderea Babilonului cel mare (cap. 17,18)

Unul din cei șapte îngeri îl invită pe Ioan să asiste la judecata prostituatei celei mari. Este marele sistem religios și comercial ce-și are sediul la Roma. Mulți cred că acest capitol, 17, descrie Babilonul religios, iar capitolul 18 aspectul comercial. În Babilonul religios sunt cuprinse: creștinătatea apostată, atât protestantă, cât și catolică. Probabil că reprezintă biserica ecumenică. Observați descrierea: Prostituta șade pe multe ape, controlând marile regiuni ale lumii Neamurilor. Regii pământului au curvit cu ea. Ea i-a sedus pe liderii politici cu compromisurile și intrigile ei. Locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul desfrânării ei. Mulțimi uriașe au intrat sub influența ei rea și au fost reduse la o stare de cumplită nenorocire.

Biserica apostată este văzută stând pe o fiară stacojie. Am observat deja în capitolul 13 că această fiară este imperiul roman renăscut (și uneori capul acelui imperiu). Fiara este plină de nume de hulă și are șapte capete și șapte coarne.

O vreme, biserica falsă pare să domine imperiul. Ea tronează plină de pompă, purtând simbolurile vastelor sale bogății și etalând o cupă de aur plină de idolatria și imoralitatea ei.

Un nume de taină se află scris pe fruntea ei: Babilonul Cel mare, mama prostituatelor și a urâciunilor pământului. Este biserica ce a vărsat sângele martirilor creștini în decursul veacurilor, continuând să facă acest lucru. Ea s-a îmbătat de sângele lor.

Aidoma altora, Ioan s-a minunat când a văzut femeia, îmbătată de sângele sfinților. Asta se referă la sfinții din toate erele istoriei bisericii, dar în special la martirii lui Isus din timpul Marii Strămtorări.

Îngerul se oferă să-i explice lui Ioan taina femeii și a fiarei.

Fiara pe care a văzut-o Ioan era (imperiul roman a existat în trecut); ea nu mai este (s-a destrămat și nu mai există astăzi ca imperiu mondial); ea se va ridica din Adânc (adică va reapare într-o formă deosebit de diabolică); și se va duce la pierzare (va fi distrusă definitiv și complet). Renașterea imperiului și apariția liderului său carismatic va determina lumea necredincioșilor să se mire.

Îngerul a văzut că asta reclamă o minte care are înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți pe care stă femeia. O interpretare tradițională este că prostituata își are sediul la Roma, care este zidită pe șapte coline.

Unii comentatori explică acești șapte regi ca fiind șapte forme ale guvernului roman; alții îi explică drept șapte împărați literali. Alții spun că regii reprezintă marile puteri mondiale: Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia, Grecia, Roma și viitorul imperiu roman, renăscut.

Al optulea rege a fost identificat îndeobște cu șeful imperiului reînviat al imperiului roman și ca Anticrist. Dar sensul exact al acestei profeții s-ar putea să nu fie deslușit cu claritate, decât atunci când se va împlini profeția.

Cele zece coarne ar putea simboliza regi viitori, care vor sluji sub domnia fiarei romane. Ei vor domni timp de o oră, adică foarte scurt timp (vezi versetul 10b).

Cei zece regi cedează unanim puterea și autoritatea lor fiarei romane. Cu alte cuvinte, zece țări (sau guverne) îi predau suveranitatea națională.

Acest imperiu format din zece împărății pornește război împotriva Domnului Isus când va reveni El pe pământ la sfârșitul Marii Strămtorări. Dar ei vor avea parte de o mare înfrângere pe acest câmp de luptă, ca la Waterloo. Deși El este Mielul, El mai este și Domnul domnilor și Regele regilor. Urmașii Lui sunt numiți: aleși și credincioși.

Îngerul explică în continuare că apele din versetul 1 sunt popoare, mulțimi, națiuni și limbi. Prostituta sade pe ape în sensul că domină mari segmente ale populației lumii.

Se pare că imperiul roman renăscut se va lăsa controlat sau cel puțin influențat de biserica prostituatei, pentru o vreme. Apoi însă se va dezbăra de acest jug intolerabil, strivind-o. Urâta prostituată este despuiată, mistuită și arsă de fiara pe care ședea ea.

Dumnezeu stă în spatele tuturor acestor evenimente. El este Cel care face să se unească regatele sub domnia fiarei romane și apoi să se întoarcă împotriva prostituatei. Toate se desfășoară pentru a se împlini planul Său suveran.

Cetatea cea mare este Babilonul tainic, stăpânind peste regii pământului. Dar, cum am văzut, femeia își are sediul la Roma.

Capitolul 18 este alcătuit, în principal, dintr-un marș funebru, celebrând căderea Babilonului. Cum am arătat, asta se referă la biserica prostituată, care nu este doar un vast sistem religios, ci, poate și cel mai mare așezământ comercial din lume. Se pare că el controlează piața lumii.

Când un alt înger cu mare autoritate coboară din cer pentru a aduce vestea, e ca și când s-ar aprinde luminile. Slava lui luminează pământul.

Babilonul cel mare a căzut iar ruinele sale au devenit un locaș al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate.

Motivația căderii ei este corupția nespus de mare pe care a practicat-o cu națiunile și negustorii ei. Ea a îmbătat toate națiunile cu desfrâul ei pătimăș.

Un alt glas din cer îi avertizează pe oamenii lui Dumnezeu să iasă din sistemul sortit pierzării în ajunul distrugerii sale. Orice relații cu ea ar atrage participarea la plăgile de care va avea ea parte.

Păcatele ei s-au suit până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei, asupra cărora își revarsă acum indignarea. Ea va primi de două ori cât faptele ei rele, nu din partea copiilor lui Dumnezeu, ci a îngerului care este instrumentul răzbunării Sale.

Chinul și înfrustrarea ei vor fi proporționale cu stilul ei luxos de viață și grandomania ei. Ea se consideră regină, tronând peste toate, la adăpost de înfrustrare.

Judecata ei va veni într-o singură zi și va presupune moartea și jalea și foametea. Domnul Dumnezeu cel Atotputernic este Cel care o va pedepsi cu foc.

Regii pământului o vor plânge, când vor vedea fumul arderii fostei lor amante. Dar jalea lor nu este altruistă, ci ei plâng pentru că au pierdut plăcerile și luxul de care beneficiau. Stând departe, ei se miră de profunzimea chinului ei și de caracterul năpraznic al sfârșitului ei.

Negustorii pământului o plâng în principal pentru că li s-a dus speranța unui câștig. Nimeni nu le mai cumpără marfa.

Lista produselor cu care făcea negoț Babilonul pare să cuprindă întregul comerț mondial: metale prețioase, bijuterii, țesături, lemn, fildeș, marmură, mirodenii, parfumuri, vinuri, untdelemn, cereale, bovine, căruțe și trupurile și sufletele oamenilor. Atât biserica apostată, cât și lumea afacerilor sunt vinovate de traficul cu suflete omenești, biserica, de vânzarea de indulgențe, etc, iar lumea afacerilor, de exploatare.

Oamenii de afaceri, adresându-se sistemului care a căzut, deplâng dispariția speranțelor lor de îmbogățire și a tuturor bogățiilor și splendorilor care au pierit atât de fulgerător și definitiv.

Asemenea regilor, negustorii stau înmărmuriți, plângând și jelind faptul că asemenea profituri s-au dus într-o singură oră. Ei își aduc aminte de fostul lux al orașului, cum erau îmbrăcați oamenii în haine frumoase, împodobiți cu bijuterii.

Acum, dintr-o dată s-a ales praful de toată această opulență, la orizont prefigurându-se spectrul unei mari depresii. Cei angajați în comerț maritim stau la depărtare și strigă: „Cu ce s-ar fi putut asemana această mare cetate?”

Ei își aruncă țărână pe cap, plângând și bocind pentru cetatea care îmbogățise lumea industriei maritime, pentru ca apoi să fie ruinată într-o singură oră.

Dar, în timp ce pe pământ se varsă toate aceste lacrimi nelegiuite, în cer e mare bucurie. În sfârșit Dumnezeu a făcut dreptate sfinților Săi, apostolilor și profeților Săi (textul marginal NKJV: „i-a răzbunat”). El a judecat Babilonul pentru modul în care i-a tratat pe copiii Săi.

Un înger puternic aruncă o piatră ca o mare piatră de moară în mare - imagine plastică a pierzării finale a Babilonului.

Sunetul fostelor sale activități, pe planul muzicii, al industriei manufacturiere sau al morăritului, a fost pe veci redus la tăcere.

Toate luminile sunt stinse și nu se va mai manifesta niciodată bucuria vreunei nunți. De ce? Pentru că liderii Babilonului au înșelat toate națiunile cu vrăjitoria lor.

Ea s-a făcut vinovată de sângele sfinților lui Dumnezeu, al tuturor credincioșilor care au fost uciși pentru credința lor. Acum și ei i se dă cu vârf și îndesat ceea ce i se cuvine.

După aceste lucruri Ioan aude o mare mulțime în cer, lăudându-L pe Domnul pentru dreapta pedepsire de către El a marii prostituate. Cântarea îl preamărește ca Domnul Dumnezeu nostru, căruia îi aparțin mântuirea, gloria, onoarea și puterea.

Cântarea arată că a fost drept s-o distrugă pe marea prostituată, fiind în acord cu atributele Sale de adevăr și neprihănire ca s-o pedepsească pentru curvia ei și pentru faptul că i-a ucis cu sânge rece pe robii Săi.

Fumul neconținut care se ridică din rugul ei evocă un al doilea „Aleluia!”

Cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii își unesc glasul cu acest puternic „Amin!”, zicând din toată inima: „Aleluia!”

Din tron răsună un glas care îi cheamă pe robii lui Dumnezeu să se alăture, preamărindu-L pe Domnul pentru că a distrus monstruoasa Babilon.

În acest punct izbucnește în cer o altă cântare „ca vuietul multor ape și ca tunetul pentru ureche.” Un vibrant „Aleluia” se înalță de pe buzele celor care celebrează domnia Domnului Dumnezeu Atotputernic!

Marea Strămtorare a trecut de-acum. Babilon a fost judecată. Acum a venit nunta Mielului. Biserica, soția lui Cristos, s-a gătit pentru această ocazie unică, de nespusă înălțare sufletească. Ea este împodobită cu in subțire, curat și strălucitor, care, conform explicației, reprezintă faptele neprihănite ale sfinților (textul din 1611 al ediției King James conține termenul „righteousness”, (neprihănire), interpretat adesea de predicatori în sensul că neprihănirea lui Cristos este atribuită sfinților. Deși aceasta este o învățătură sănătoasă, termenul grec dikaiomata exclude această înțelegere. Termenul are forma de plural (iar nu aceea de abstract singular, care este dikaiosune). Mai mult, are o terminație „pasivă”, aici denotând ceva făcut (în acest caz, „faptele drepte sau neprihănite”). Mântuirea nu este avută în vedere de acest pasaj).

Un înger îl îndrumă pe Ioan să scrie o benedicție pentru toți cei ce sunt chemați la ospățul nunții Mielului. Biserica este Mireasa cerească; invitații: restul răscumpăraților. Îngerul întărește importanța binecuvântării, insistând că ea reprezintă adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

Ioan cade la picioarele îngerului, într-un act de închinare, dar i se interzice să facă acest lucru. Numai lui Dumnezeu avem voie să ne închinăm. Îngerul este rob împreună cu Ioan și cu toți cei ce susțin mărturia lui Isus. Apoi îngerul adaugă: „Căci mărturia lui Isus este duhul profeției.” Asta înseamnă că adevăratul scop al profeției este de a aduce mărturie Persoanei și lucrării lui Isus. „Profeția”, spune C. C. Ryrie, „are menirea să desfășoare farmecul și frumusețea lui Isus.”

Îngerul a vrut ca oamenii să se închine lui Dumnezeu Fiul, despre care aducea el mărturie.

În fine, am ajuns la evenimentul spre care converg toate în această carte: glorioasa venire a lui Cristos pe pământ, ca să-și înfrângă vrăjmașii și să-și inaugureze Împărăția. Ceea ce avem aici nu este Răpirea bisericii, deoarece acolo, în cadrul acelui eveniment, Cristos vine în văzduh pentru sfinții Săi. Aici El vine însă pe pământ, cu sfinții Săi.

Observați modul în care este prezentat Domnul: El stă pe un cal alb. Aici este evident vorba de un cal de război, deoarece El vine să-Și cucerească vrăjmașii. Numele Lui este „Cel Credincios” și „Cel Adevărat”. El este credincios făgăduințelor Sale și adevărat caracterului Său. El judecă și Se luptă cu dreptate. El nu poate domni decât peste o împărăție în care oamenii sunt dispuși să trăiască sub domnia dreptății (a neprihănirii), ceea ce înseamnă că, mai întâi, El trebuie să elimine toate lucrurile ofensatoare.

Ochii Lui sunt ca para focului, sugerând forța de pătrundere a judecății Sale. El poate depista orice răzvrătire și necredință. Pe capul Lui sunt multe diademe. Alții poartă cununa biruinței, dar numai despre Domnul Isus se spune că poartă diadema regalității. El are scris un nume pe care nu-l cunoaște nimeni decât numai El singur. În legătură cu Persoana lui Cristos, există taine pe care nici o ființă creată nu va fi vreodată în stare să le pătrundă.

El este îmbrăcat cu o haină muiată în sânge, nu în sângele vărsat pe crucea de la Calvar, ci sângele vrăjmașilor Săi pe care îi calcă în picioare în teascul mâinii lui Dumnezeu. Lui I se spune pe Numele Lui: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Un cuvânt este un mijloc de exprimare a gândului. În Cristos, Dumnezeu S-a exprimat plenar omului.

El este însoțit de oștile cerului, care sunt îmbrăcate în in subțire și călăresc pe cai albi. Aceste oști sunt, evident, alcătuite din sfinți, dar să remarcăm că nu li se cere să lupte. Domnul Isus își învinge vrăjmașii fără nici un ajutor din partea nimănui.

Din gura Lui iese o sabie ascuțită cu care lovește națiunile. El vine să domnească peste ele cu un toiag de fier și să calce în picioare teascul vinului mâinii aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

Pe roba Sa și pe coapsa Sa este scris:

REGE ALE REGILOR ȘI DOMN AL DOMNILOR

Isus al nostru este Dregătorul Suprem; toți ceilalți trebuie să se supună domniei Sale.

Ospățul cel mare al lui Dumnezeu (textul marginal al NKJV) este distrugerea restului dușmanilor lui Dumnezeu înainte de inaugurarea împărăției. La ospăț sunt invitați să participe vulturii! Ei se vor hrăni cu hoiturile celor uciși de Domnul - oameni din toate categoriile sociale, mici și mari.

Într-o tentativă disperată de a-L împiedica pe Cristos să preia guvernarea (Psalmul 2), fiara se aliază cu armatele lumii ca să facă război împotriva Domnului și împotriva oștirii Lui. Dar încercarea e zadarnică! Atât fiara, cât și prorocul mincinos sunt prinși și aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.

Ceilalți rebeli sunt omorâți cu sabia Domnului, trupurile lor constituind o hrană îmbelșugată pentru vulturi. Sabia este o aluzie la Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Efeseni 6:17;2Tesaloniceni 2:8;Evrei 4:12;Apocalipsa 1:16;2:12,16).

Cu asta am ajuns la sfârșitul Necazului cel mare.

Înainte de a începe Mileniul, Satan trebuie legat. Pentru a realiza acest lucru, se coboară un înger din cer cu cheia abisului și cu un lanț uriaș în mână.

Într-o anumită privință, Domnul nostru L-a legat pe Satan când a venit pe pământ (Matei 12:29) iar aceasta este o altă etapă din legarea Satanei de către El.

Îngerul l-a prins pe Satan și l-a legat pentru o mie de ani. Ioan enumera patru nume ale ispitorului: balaurul, șarpele, Diavolul (acuzatorul) și Satan (potrivnicul).

În timpul Mileniului, arhi-vrăjmașul este închis în Adânc. Iar Adâncul (sau abisul) este sigilat, ca Satan să nu poată ieși să mai înșele națiunile. Spre sfârșitul Domniei lui Cristos, el va fi eliberat în vederea ultimei rebeliuni, de scurtă durată (versetele 7-10).

Ioan vede acum oameni întronați în cer, având autoritatea de a stăpâni. Aceștia sunt sfinții din Epoca Bisericii, care vor domni cu Cristos ca Mireasă a Lui. Ioan mai vede o ceată de martiri, care au refuzat să primească semnul fiarei. Aceștia sunt, evident, sfinții care au murit pentru credința lor. Ambele cete vor domni cu Cristos în timpul epocii de aur, a păcii și prosperității.

Prima parte a versetului 5 trebuie înțeleasă ca pe o paranteză.

Restul morților se referă la necredincioșii din toate veacurile care vor fi înviați la sfârșitul Mileniului, pentru a sta la Judecata Marelui Tron Alb.

Afirmația Aceasta este prima înviere ne aduce înapoi la versetul 4. Prima înviere nu este un eveniment unic, ci descrie învierea celor neprihăniți în diverse timpuri. Aici este inclusă învierea celor care sunt ai lui Cristos, când vine El să-Și răpească biserica (1Tesaloniceni 4:13-18).

Învierea celor doi martori, ale căror trupuri neînsuflețite vor zăcea pe stradă (Apocalipsa 11:11) și învierea sfinților din Marea Strămtorare, care sunt descriși aici (vezi și Daniel 12:2a). Cu alte cuvinte, prima înviere cuprinde învierea lui Cristos și a tuturor credincioșilor adevărați, deși ei sunt înviați în momente diferite. Ea are loc în mai multe etape.

Cei care participă la prima înviere sunt binecuvântați pentru că nu vor mai fi incluși în a doua moarte, când toți necredincioșii vor fi aruncați în iazul de foc (versetul 14). Credincioșii adevărați vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni cu El o mie de ani.

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși în cele patru colțuri ale pământului să înșele națiunile care sunt ostile lui Cristos, numite aici Gog și Magog. Această referire la Gog și Magog nu trebuie, confundată cu cea similară de la Ezechiel 38 și 39. Acolo Magog este o țară întinsă situată la nord de Israel, a! cărei dregător este Gog. Aici sintagma se referă la națiunile lumii în general. La Ezechiel cadrul este pre-milenial, pe când aici este post-milenial.

După ce-și recrutează o armată de rebeli nelegiuți, diavolul pornește în fruntea lor spre Ierusalim, cetatea preaiubită. Dar de la Dumnezeu din cer se coboară un foc, care îi mistuie trupele.

Diavolul însuși este aruncat în iazul de foc, alăturându-se fiarei și prorocului mincinos.

S-ar părea surprinzător că Satan va reuși să adune o armată de necredincioși la sfârșitul Mileniului. Dar nu trebuie să uităm că toți copiii născuți în timpul Domniei lui Cristos se vor naște în păcat și vor avea nevoie să fie mântuiți. Nu toți 11 vor accepta ca Rege de drept și aceștia se vor împrăști pe tot pământul, încercând să se îndepărteze cât mai mult de Ierusalim.

Observați că fiara și prorocul mincinos sunt încă în iad după o mie de ani. Asta infirmă doctrina anihilării, după cum o infirmă și afirmația: Și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor.

În continuare ni se prezintă judecata de la marele tron alb. Este mare datorită chestiunilor pe care le angajează și alb datorită perfecțiunii și purității hotărârilor pronunțate. Domnul Isus stă în postura de Judecător (Ioan 5:22, 27). Sintagma: de a cărui față au fugit pământul și cerul indică faptul că această judecată are loc în veșnicie, după distrugerea actualei creații (2Petru 3:10).

Morții, mici și mari stau înaintea lui Dumnezeu. Aceștia sunt necredincioșii din toate veacurile. Se deschid două seturi de cărți.

Cartea vieții cuprinde numele tuturor celor care au fost răscumparați prin sângele scump al lui Cristos. Celelalte cărți conțin o consemnare amănunțită a faptelor celor nemântuiți. Nici unul din cei ce se înfățișează la această judecată nu este înregistrat în cartea vieții. Faptul că numele nu-i figurează în această carte îl condamnă, dar răbojul faptelor sale rele stabilește gradul sau gravitatea pedepsei sale.

Marea va preda trupurile celor care au fost îngropați în ea. Mormintele, reprezentate aici de Moarte, vor preda trupurile tuturor celor nemântuiți care au fost îngropați. Hades va preda sufletele tuturor celor care au murit în necredință. Trupurile vor fi unite cu sufletele, pentru a se înfățișa înaintea Judecătorului.

După cum vor fi diverse grade de răsplătă în cer, tot așa vor fi grade de pedeapsă în iad. Criteriul îl vor constitui faptele lor.

Când citim că Moartea și Hades sunt aruncate în iazul de foc, asta înseamnă persoana integrală a omului: duh, suflet și trup. Textul explică faptul că aceasta este moartea a doua iar textul marginal al ediției NKJV adaugă: iazul de foc.

Există o deosebire între Hades și iad. Pentru cei neconvertiți care au murit, Hades este starea dezmembrată a pedepsei conștiente. Este un fel de țarc preliminar, o stare intermediară în care ei așteaptă Judecata de la Marele Tron Alb.

Pentru credincioșii care au murit, Hades este o stare de binecuvântare în cer, când sunt despărțiți de trup, așteptând învierea și proslăvirea trupului. Când Isus a murit, El S-a dus în Paradis (Luca 23:43), pe care Pavel îl echivalează cu al treilea cer (2Corinteni 12:2, 4), locuința lui Dumnezeu. La Fapte 2:27 starea fără trup a Domnului este numită Hades. Dumnezeu nu i-a lăsat sufletul în Hades, ci l-a îmbrăcat cu un trup proslăvit.

Iadul este închisoarea finală a celor răi. Este totuna cu iazul de foc, Gheena, și moartea a doua.

Factorul decisiv la această judecată este dacă numele cuiva este scris în Cartea Vieții. De fapt, dacă numele cuiva ar fi fost înscris în acea carte, acea persoană ar fi avut deja parte de prima înviere. Prin urmare, versetul acesta se aplică numai la cei care stau în fața Marelui Tron Alb.

Se ridică în acest punct întrebarea dacă capitolele 21 și 22 se ocupă doar de starea eternă sau dacă alternează între Mileniu și starea eternă. Întrucât Mileniul și eternitatea sunt, în multe privințe, similare, nu e de mirare dacă uneori ele par să se contopească în scrierile apostolului Ioan.

Aici starea eternă se numește un cer nou și un pământ nou. Acestea nu trebuie confundate cu noul cer și noul pământ descrise la Isaia 65:17-25. Acolo se are în vedere Mileniul, pentru că păcatul și moartea sunt încă prezente. Dar acestea vor fi excluse definitiv din starea eternă.

Ioan vede cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborându-se din cer, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Faptul că nu se afirmă nicăieri că debarcă pe pământ i-a condus pe unii să creadă că cetatea ar pluti în aer deasupra noului pământ. Faptul că numele semințiilor lui Israel sunt inscripționate pe porți arată că Israelul răscumărat va avea acces în cetate, chiar dacă membrii săi nu fac parte din biserica propriu-zisă. Distincția dintre biserică (Mireasa, Soția Mielului, versetul 9), Israel. (versetul 12) și națiunile („Neamurile”) (versetul 24) se respectă pe tot parcursul.

Ioan aude din cer anunțul că cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și că El va locui cu ei. Ca popor al Lui, ei se vor bucura de comuniune mai intimă cu El decât au visat vreodată. Dumnezeu însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor în cadrul unei relații mai apropiate și mai scumpe.

Sintagma: „Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” nu înseamnă că vor fi lacrimi în cer. Este o exprimare poetică a faptului că nu vor mai fi lacrimi, după cum nu va mai fi nici moarte, nici înfrustare, nici durere, nici țișă. Pentru poporul lui Dumnezeu, toate acestea vor fi, pe veci, din domeniul trecutului.

Cel care stă pe tron va face toate lucrurile noi. Cuvintele lui sunt adevărate și credincioase și negreșit se vor împlini.

Inaugurarea stării eterne marchează încheierea planului lui Dumnezeu referitor la pământul în care trăim. După cum Alfa și Omega sunt prima și ultima literă din alfabetul grec, tot așa El este începutul și Sfârșitul, Creatorul și Cel pentru care a fost făcută Creația, Cel care a început și Cel care termină, Cel Etern. El este Cel care dă să bea fără plată apa vieții (mântuirea) oricui însetează după ea.

El este Cel care binecuvântează pe cel ce va birui cu totală moștenire și cu o nouă intimitate, proprie celei dintre Tată și fiu. Cum s-a arătat, un biruitor este cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu (1Ioan 5:5). Prin credință el biruie lumea (1Ioan 5:4).

Dar nu toți sunt biruitori.

Unii sunt lași, fiindu-le frică să-L mărturisească pe Cristos;

necredincioși, nedispuși să-și pună încrederea în Mântuitorul păcătoșului;

păcătoșii (varianta din textul marginal NKJV aflându-se în majoritatea manuscriselor), toți cei ce rămân în păcatele lor, fie că sunt vinovați de fărâdelegi grosolane, enumerate aici, fie că nu;

abominabili, cei dedați la acte dezgustătoare de imoralitate;

ucigașii, careucid cu răutate și sălbăticiune;

imoralii sexual, care practică desfrâul și alte păcate sexuale;

vrăjitorii, care comunică cu duhurile rele;

idolatrii, care Îl insultă pe Dumnezeu închinându-se la icoane;

și toți mincinoșii, înșelători învederați.

Toți aceștia vor fi aruncați în iazul de foc, destinația lor finală.

Unul din cei șapte îngeri implicați în judecățile potirelor s-a oferit să-i dea lui Ioan o imagine mai detaliată a Noului Ierusalim, pe care l-a numit mireasa, soția Mielului. Asta ar putea însemna că cetatea este reședința miresei.

Dus în Duhul pe un munte mare și înalt, Ioan a văzut din nou Ierusalimul coborându-se din cer, strălucind de slava lui Dumnezeu, și iradiind ca un giuvaer de mare preț.

Era înconjurat de un zid masiv în care erau douăsprezece porți, străjuite de doisprezece îngeri și purtând numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Trei porți erau îndreptate în fiecare din cele patru puncte cardinale.

Numărul doisprezece este folosit de douăzeci și una de ori în această carte și de șapte ori în capitolul de față. În general este considerat reprezentativ pentru guvern sau administrație.

Cele douăsprezece temelii pe care se sprijinea zidul cetății purtau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Aceasta ar putea fi o referire la faptul că ei au pus temelii bisericii în învățăturile predate de ei cu privire la Cristos (Efeseni 2:20).

Având ca măsurătoare o trestie de aur, îngerul a stabilit că cetatea era de aproximativ douăsprezece mii de stadii (circa 1400-1500 de mile, adică 2250-2400 km) în lungime, lățime și înălțime. Având forma unui cub sau a unei piramide, ea se extindea mult peste hotarele Israelului restaurat.

Zidul avea o grosime de o sută patruzeci și patru de coți. Sintagma: „după măsura oamenilor, căci aceasta era măsura îngerului” înseamnă că îngerul din versetele 9 și 15 folosea unități de măsură comune omului.

Descrierea zidului (iaspis) iar cetatea (de aur curat), deși nouă ne este greu s-o vizualizăm, are menirea de a crea o imagine magnifică, de nespusă strălucire, ceea ce și realizează.

Cele douăsprezece temelii erau împodobite cu douăsprezece pietre scumpe, similare celor de pe platoșa marelui preot, reprezentând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Nu se pot identifica cu precizie toate bijuteriile, după cum nu putem stabili cu certitudine semnificația lor spirituală.

Cele douăsprezece porți sunt douăsprezece perle, cuvinte menite să ne aducă aminte că biserica este perla de mare preț pentru care Mântuitorul a vândut tot ce a avut (Matei 13:45,46).

Strada cetății era de aur curat, ca sticla străvezie, simbol al gloriei nepătate.

Din cetate lipsesc o serie de elemente: Așa de pildă, nu e nevoie de nici un templu, întrucât Domnul Dumnezeu Atotputernic și Mielul se află acolo. Apoi nu este nici soare, nici lună, întrucât slava lui Dumnezeu iluminează cetatea iar Mielul este candela sa.

Națiunile (Neamurile) se vor bucura de frumusețea Sa iar regii pământului vor veni și vor aduce omagiu Domnului.

Nu există porți închise, pentru că există condiții de perfectă securitate și acces liber. Nu va fi noapte acolo, ci va fi o țară în care ziua nu ia sfârșit niciodată.

După cum s-a arătat, bogăția națiunilor se va revărsa către cetate - toată gloria și onoarea lor.

Nimic necurat nu va intra acolo niciodată, ci numai cei ce sunt scriși în cartea vieții Mielului.

Un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, prin mijlocul străzii. Pe cele două maluri ale râului crește pomul vieții cu cele douăsprezece feluri de fructe, din care nici unui nu mai este oprit. Asta sugerează purtarea de grijă, plină de dragoste, a lui Dumnezeu pentru fiecare anotimp. Frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor - sunt cuvinte în limbaj figurat, exprimând faptul că se vor bucura de o sănătate neîntreruptă.

A. T. Pierson rezumă aceste versete după cum urmează:

„Și nu va mai fi nici un blestem” - o perfectă absență a păcatului;

„ci tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea,” - un guvern perfect;

„și slujitorii Lui îi vor sluji acolo,” - slujire perfectă;

„Ei vor vedea fața Lui,” - comuniune perfectă;

„și numele Lui va fi pe frunțile lor,” - perfectă asemănare;

„Și nu va mai fi noapte acolo," - perfectă stare de binecuvântare;

„Și vor domni pe veci de veci," - perfectă glorie.

Îngerul interpret îi amintește din nou lui Ioan despre probitatea tuturor lucrurilor ce i s-au descoperit. Domnul Dumnezeu 1-a trimis pe îngerul Său să le arate robilor Săi panorama evenimentelor care trebuie să se întâmple în curând.

Punctul culminant al tuturor va fi glorioasa Venire a Mântuitorului. El ne asigură că Va veni curând (în engleză: quickly), ceea ce poate însemna fie curând, fie deodată, dar curând este varianta preferată. O binecuvântare specială este dată oricărei persoane care păzește cuvintele acestei profeții. Putem face aceasta prin trăirea în nădejdea Venirii Sale.

Când Ioan a văzut și a auzit aceste lucruri, a căzut la picioarele îngerului, dar i s-a interzis să facă acest lucru. Îngerul nu era decât o ființă creată; numai lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm

Lui Ioan i s-a spus să nu pecetluiască profeția aceasta pentru că vremea împlinirii ei este aproape. A pecetlui înseamnă aici a-i amâna dezvăluirea.

Când va veni vremea împlinirii ei, cei nedrepți vor fi înțepeniți în nepocăința lor. Cei murdari nu vor mai avea șansa de a se schimba, când va reveni Domnul pe pământ. Dar cei drepți (neprihăniți) vor continua să trăiască neprihănit iar cei sfinți vor trăi în sfințenie.

Din nou Domnul anunță că Venirea Lui va fi în curând, de data aceasta adăugând promisiunea că îl va răsplăti pe fiecare după munca sa. Din nou El Se identifică pe Sine ca Alfa și Omega. Același care a creat toate lucrurile va trage cortina pe scena timpului.

Versetul acesta ar putea fi redat astfel: „Binecuvântați sunt cei care împlinesc poruncile Lui" sau „Binecuvântați sunt cei care își spală hainele" (text marginal). Nici una din variante nu propovăduiește mântuirea prin fapte, ci mai degrabă că faptele sunt roadă și dovada mântuirii. Numai credincioșii adevărați au acces la pomul vieții și la cetatea eternă.

Pe veci excluși din cer vor fi câinii, vrăjitorii, cei imorali sexual, ucigașii, idolatrii și mincinoșii. Prin câini s-ar putea înțelege aici bărbații care se prostituează (Deuteronom 23:18), Neamurile necurate (Matei 15:26) sau iudaizatorii (Filipeni 3:2).

Domnul Și-a trimis îngerul cu acest mesaj adresat bisericilor. El Se numește pe Sine Rădăcina și Vlăstarul lui David. Cât privește dumnezeirea Lui, El este Creatorul lui David; cât privește umanitatea Sa, El este Descendentul lui David.

Steaua luminoasă de dimineată se ivește pe cer înainte de răsăritul soarelui. Cristos va veni mai întâi pentru biserică, în cadrul Răpirii ca Steaua luminoasă de dimineată. Ulterior El va veni pe pământ ca Soare al Neprihănirii cu vindecare pe aripile Sale (Maleahi 4:2).

Două sunt modalitățile în care poate fi înțeles acest verset. Mai întâi, ar putea fi un apel evanghelistic global, cu Duhul, mireasa și cine ascultă îndemnându-i pe cei setoși să vină la Cristos, ca să fie mântuiți. Sau primele trei utilizări ale termenului vino ar putea fi rugăciuni ca să vină Cristos, urmate de două invitații adresate celor nemântuiți să vină la El să capete apa vieții (mântuirea) și astfel să fie gata pentru întoarcerea Sa.

Dacă oamenii vor adăuga ceva la lucrurile scrise în cartea aceasta a Apocalipsei sau Revelației, ei vor suferi plăgile (nenorocirile, urgiile) descrise în ea. Întrucât temele acestei cărți sunt întreșesute pe tot cuprinsul Bibliei, versetul condamnă, de fapt, orice acțiune de falsificare a Cuvântului lui Dumnezeu. O judecată similară este rostită împotriva oricui scoate din cuvintele acestei profeții. Asta nu se aplică la deosebiri minore de interpretare, ci la atacuri fățișe la adresa inspirației și completei Bibliei. Pedepsa pentru această acțiune este pierzarea veșnică. Dumnezeu îi va scoate partea lui de la pomul vieții (textul marginal NKJV) (varianta: „cartea vieții" nu este sprijinită de textul grec! Ultimele versete au lipsit din exemplarul în greacă al Apocalipsei pe care l-a avut Erasmus. Prin urmare, el a tradus aceste versete din latină (retroversiune) din Vulgata. Este cea mai nefericită variantă, umbrind ciclul literar complet, adică programul lui Dumnezeu de la izgonirea omului de la pomul vieții din Geneza 3 și până la restaurarea lui față de sfinții Lui la sfârșitul ultimului capitol din Biblie). Asta înseamnă că el nu se va împărtăși niciodată din binecuvântările celor care au viață veșnică.

Apocalipsa se încheie cu o promisiune și o binecuvântare. Promisiunea este că Domnul Isus vine curând. (în engleză: quickly), ceea ce, așa cum s-a arătat, poate însemna fie curând, fie deodată. Nădejdea unei întoarceri inopinate, subite ar trezi aceeași anticipație sau veghere ca nădejdea unei întoarceri în curând. Fiecare persoană răscumpărată răspunde la binecuvântata nădejde cu cuvintele: „Amin! Vino, Doamne Isuse!"

După cum Geneza este cartea începuturilor, tot așa Apocalipsa este cartea împlinirii, consumării. Temele care au fost introduse în prima carte sunt duse până la capăt în ultima carte. Observați următoarele paralele:

GENEZA	APOCALIPSA
Crearea cerurilor și pământului (Geneza 1:1)	Distrugerea cerurilor și a pământului (Apocalipsa 20:11b) Crearea de noi ceruri și un nou pământ (Apocalipsa 21:1).
Începutul domniei lui Satan pe pământ (Geneza 3:1-7)	Satan aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 20:10).
Pătrunderea păcatului (Gen.3:1-7)	Izgonirea păcatului (Apocalipsa 20:27).
Rostirea blestemului asupra creației (Geneza 3:17-19)	Îndepărtarea blestemului (Apocalipsa. 22:3).
Pierderea dreptului la pomul vieții (Geneza 3:24b)	Restabilirea accesului la pomul vieții (Apocalipsa 22:2,19 textul marginal).
Alungarea omului din grădina Eden (Geneza 3:24a).	Omul este primit din nou în Paradis (Apocalipsa 22:1-7).
Moartea pătrunde în lume (Geneza 2:17;5:5).	Moartea este pe veci eliminată (Apocalipsa 21:4).
Căsătoria primului Adam (Geneza 4:1).	Căsătoria celui de-al doilea Adam (Apocalipsa 19:7).
Durerea își face loc în omenire (Geneza 3:16).	Durerea este eliminată. (Apocalipsa 21:4).

Și acum am ajuns la binecuvântarea finală a acestei cărți minunate a Apocalipsei (Revelației) și a Cuvântului lui Dumnezeu. Este o încheiere pașnică pentru o carte plină de tunetele judecății divine.

Ioan dorește ca „Harul Domnului Isus Cristos să fie cu toți oamenii lui Dumnezeu.” Există trei variante interesante în manuscrise cu privire la această încheiere.

1. În textul critic Ioan urează harul lui Cristos tuturor - ceea ce nu ar corespunde temei Apocalipsei, de judecată ce stă să se abată peste cei mai mulți.
2. Varianta tradițională (TR, KJV, NKJV) este mai bună. Se face urarea harului lui Dumnezeu către „voi toți” - mulți dintre ascultătorii și cititorii Apocalipsei înțelegându-se că erau credincioși adevărați.
3. Cea mai bună variantă, în lumina contrastelor puternice, dintre sfinți și păcătoși în această carte, se găsește în textul majoritar și în textul marginal din NKJV: „Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu toți sfinții. Amin.”

clickbible.org